Sfinţii douăzeci de mii de mucenici din Nicomidia

(s.v. 28 decembrie / s.n. 10 ianuarie)

Materiale despre Sfinţii douăzeci de mii de mucenici din Nicomidia:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%2020.000%20de%20mucenici%20(28%20dec)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Sfin%C5%A3ii+20.000+de+mucenici+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Sfin%C5%A3ii+dou%C4%83zeci+de+mii+de+mucenici

***

În timpul domniei răului împărat Maximian Hercules, a înflorit minunat la Nicomidia credinţa creştină, sporindu-şi roada din zi în zi. Aflându-se odată împă-

ratul în această cetate şi aflând de numărul mare de creştini din ea, şi de înflorirea pe care o cunoaşte credinţa creştină, s-a umplut de ură şi a pus la cale exterminarea ei. Se apropia praznicul Naşterii Domnului şi împăratul ştia că atunci toţi creştinii se vor strânge în marea biserică din Nicomidia. De aceea el a poruncit ca, biserica să fie înconjurată de lemne uscate, cărora soldaţii la momentul cuvenit să le pună foc. Astfel, când toţi creştinii se strânseseră după miezul nopţii în biserică pentru săvârşirea Sfintei Liturghii, soldaţii au înconjurat biserica şi nu au mai permis nimănui să iasă din ea. Înăuntru a intrat trimisul împăratului care le-a vestit creştinilor că împăratul îi somează să jertfească idolilor, altfel vor fi arşi de vii. Atunci arhidiaconul bisericii, aprins de focul râvnei dumnezeieşti şi atlet al lui Hristos, a întărit poporul şi i-a pus înainte slava muceniciei la care îi cheamă Dumnezeu. El le-a pus înainte pilda celor trei tineri din cuptorul de foc: „Iată, fraţilor, Masa Sfintei Jertfe stă înaintea noastră, pe ea Domnul Se aduce acum Jertfă pentru noi! Oare nu ne vom pune şi noi vieţile spre a Lui slavă şi a noastră mântuire în acest loc sfânt?" Poporul s-a umplut de Duhul Sfânt şi au voit cu râvnă să răspundă dumnezeieştii chemări. Atunci toţi catehumenii au fost botezaţi şi unşi cu Sfântul şi marele mir. Soldaţii, văzând răspunsul lor, au pus foc bisericii, incendiind lemnele aşezate din timp. Toţi cei douăzeci de mii de oameni dinăuntru au ars de vii, înălţând cântări de laudă lui Dumnezeu. Biserica a ars timp de cinci zile; din ea s-a înălţat un fum de o bună mireasmă negrăită care a umplut tot ţinutul. Deasupra locului a stat o lumină aurie, negrăită, ca străbătută de raze de soare. Aşa s-au săvârşit către Domnul aceste mii de bărbaţi, femei şi copii, încununându-se cu cununile veşnicei slave de către Domnul Hristos, în fericita Lui împărăţie. Ei au luat mucenicia la anul 302.

Index

În această lună (decembrie), ziua a douăzeci şi opta - Sfinţii douăzeci de mii de mucenici, arşi în Biserica Nicomidiei (Minei) 4
Canon de rugăciune către Sfinţii 20.000 de mucenici din Nicomidia 21
Imnografie 29
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea celor douăzeci de mii de mucenici arşi în biserica din Nicomidia 31
Sfinţi 20000 de mucenici din Nicomidia - drumul spre sfinţenie 47
Sinaxar din 28 decembrie 49
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii 20.000 de mucenici din Nicomidia (Harţi) 54
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinţii 20.000 de mucenici din Nicomidia (Harţi) 56
Proloage din 28 decembrie 58
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida din 28 decembrie 61
orthodoxwiki - Nicomidia 67
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Stavronikita 71
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Dohiariu 73

Icoane..... *75*

În această lună (decembrie), ziua a douăzeci şi opta - Sfinţii douăzeci de mii de mucenici, arşi în Biserica Nicomidiei (Minei)

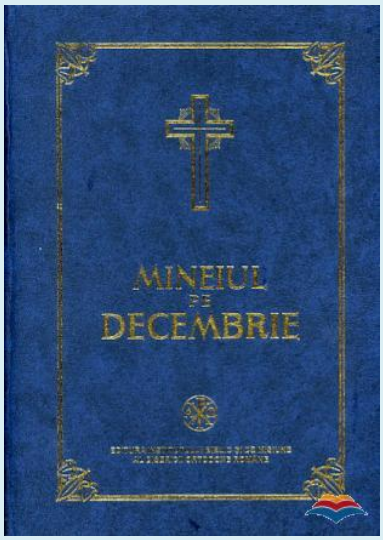

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6, trei ale paznicului şi trei ale mucenicilor.

Stihirile praznicului, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara...

Porţi închipuirea lui Adam, Cela ce eşti prea desăvârşit Chipul lui Dumnezeu, şi voieşti a Te ţine în braţe, Cela ce cu tăria Ta ţii în mână toată lumea, grăia Curata cea fără prihană zicând: Cum Te voi înfăşa în scutece ca pe un prunc? Cum Te voi alăpta pe Tine, Cela ce toate le hrăneşti? Cum nu mă voi mira de sărăcia Ta cea mai presus de gând? Cum Te voi numi pe Tine acum Fiul meu, fiind roaba Ta. Te laud şi Te binecuvântez pe Tine, Cel ce dăruieşti lumii mare milă.

Văzând cea cu totul fără prihană pe Dumnezeu cel mai-nainte de veci, Prunc întrupat dintr-însa, ţinându-L pe mâini, sărutându-L adesea şi fiind plină de bucurie, grăia către El: Dumnezeule Preaînalte! Împărate cel nevăzut, cum Te văd pe Tine, şi nu pot înţelege taina sărăciei Tale celei fără măsură? Cum Te încape pe Tine înlăuntru o peşteră foarte mică, şi aceasta străină? Născându-Te şi nestricându-mi fecioria, păzindu-mi pântecele ca mai-nainte de naştere, şi dând lumii mare milă.

Acestea ca o roabă grăind cu frică Curata, văzând şi auzind pe filozofi că stau înaintea peşterei, a zis către dânşii: Pe cine căutaţi? Că precum văd, voi veniţi de la pământ străin, având chipul şi mintea de perşi. Străină vedere şi călătorie aţi făcut, şi degrab aţi venit către Cel ce S-a înstrăinat de la înălţime, şi minunat S-a

sălăşluit întru mine, precum ştie; ca să vă închinaţi Lui, Celui ce dăruieşte lumii mare milă.

Alte **Stihiri** ale mucenicilor, glas 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Douăzeci de mii de mucenici ai lui Hristos, care v-aţi adunat întru Duhul, cu darul lui Dumnezeu; popor fericit, stele luminoase, care aţi risipit noaptea rătăcirii, v-aţi mutat către lumina cea neapusă; şi acum rugaţi-vă, să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Mulţime mare cu totul s-au ars acum în foc, şi de bun miros au umplut cele cereşti, şi au luminat adunarea cea aleasă a celor întâi născuţi, şi acum au umplut de bună bucurie cele pământeşti; şi se roagă să ne mântuim noi, cei ce săvârşim şi mărim sfântă pomenirea lor.

Fecioare tinerele, mirosind din mirurile Tale, au urmat după urmele Tale, râvnind patimii Tale celei purtătoare de viaţă şi mântuitoare sufletelor, şi s-au sălăşluit întru învierea celor din morţi; veselindu-se întru Tine, Făcătorule de bine, şi îndulcindu-se de frumuseţea Ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, glas al 4-lea, a lui Ioan monahul*

Veseleşte-te Ierusalime, şi prăznuiţi toţi cei ce iubiţi Sionul. Astăzi s-a dezlegat legătura cea de multă vreme a osândirii lui Adam. Raiul nouă s-a deschis, şarpele s-a surpat. Că pe care mai-nainte o a amăgit, acum o a văzut Maică Ziditorului. O, adâncul bogăţiei şi al înţelepciunii, şi al cunoştinţei lui Dumnezeu! Ceea ce a fost pricinuitoare morţii a tot trupul, organul păcatului, se face începătoare mântuirii a toată lumea, prin Născătoarea de Dumnezeu; că Prunc s-a născut dintr-însa Dumnezeu cel cu totul desăvârşit. Şi cu naşterea fecioria a pecetluit, dezlegând cu scutecele legăturile păcatelor; şi cu pruncia a vindecat durerile Evei cele cu întristare. Deci să dănţuiască toată făptura, şi să sălteze; că a venit Hristos să o înnoiască, şi să mântuiască sufletele noastre.

La Stihoavnă

Stihirile praznicului, glas al 2-lea:

Podobia: Casa Eufratului, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa, întru care Cel Dumnezeiesc se naşte.

Cu totul îmbrăcându-te, cu cuviinţă dumnezeiască, în Adam cel dintâi, Hristoase, în peşteră Te-ai născut din Fecioară, şi în iesle Te-ai aflat.

Stih: Zis-a Domnul Domnului meu. Şezi de-a dreapta Mea până ce voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale.

Cântă Davide ca un prooroc, mişcându-ţi canonul, că din coapsele tale, din care este Născătoarea de Dumnezeu, Se naşte astăzi Hristos.

Stih: Din pântece, mai-nainte de luceafăr Te-am născut.

Laudă cuvioasă lui Dumnezeu, împreună cu filozofii, cu păstorii şi cu îngerii, slavă să aducem credincioşilor, lui Dumnezeu celui ce S-a născut din Fecioară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glas 1, a lui Ioan monahul*

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu; în Vitleem aud astăzi de la cei fără de trupuri pace, Celui ce a binevoit a fi pe pământ. Acum Fecioara este mai desfătată decât cerurile, că a răsărit lumină celor întunecaţi, şi pe cei smeriţi i-a înălţat, pe cei ce cântau ca îngerii: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu !

Troparul Sfinţilor, glas al 2-lea: Mucenici ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sângiurile voastre, şi sfinte locaşurile, care au primit trupurile voastre. Că în privelişte pe vrăjmaşi i-aţi biruit, şi pe Hristos cu îndrăzneală aţi propovăduit. Pe Dânsul ca pe un Bun, pentru noi rugaţi-L să mântuiască, rugă-mu-vă, sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul praznicului de două ori.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al Sfinţilor.* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor,*** *iar al praznicului*

După întâia Catismă, **Sedealna** glas al 8-lea:

Podobie: Fluierele păstoreşti versuind cântare, oastea îngerească a strigat zicând: Cântaţi povăţuitorii oilor cântare dumnezeiască; strigaţi cântând, că S-a

născut Hristos Domnul, cel ce a binevoit să mântuiască ca un Dumnezeu neamul omenesc.

Minunată este credincioşilor taina aceasta: Dumnezeu s-a născut din Fecioară precum ştie. Cetele îngerilor spăimântându-se de pogorârea Lui, strigă lăudând: Că S-a născut Hristos Domnul, cel ce bine a voit ca un Dumnezeu să mântuiască neamul omenesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *tot aceasta*

După a doua Catismă, **Sedealna** glas şi podobie aceeaşi:

Fluierele păstoreşti versuind cântare, oastea îngerească a strigat zicând: Cântaţi povăţuitorii oilor cântare dumnezeiască; strigaţi cântând, că S-a născut Hristos Domnul, cel ce a binevoit să mântuiască ca un Dumnezeu neamul omenesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *tot aceasta*

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.

16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canoanele al praznicului cel al doilea cu Irmosul pe 8, şi al Sfinţilor pe 4.

Canonul Sfinţilor

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glas 1

Irmos: Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, cel ce a făcut minunate minuni cu braţ înalt şi a mântuit pe Israel, că S-a prea slăvit.

Mulţime mare a cinstiţilor mucenici, ştergeţi mulţimea relelor mele păcate cu mijlocirea voastră, şi-mi daţi cuvânt să laud prăznuirea voastră.

Luminători prea luminaţi ai Bisericii, bunilor biruitori mucenici, care aţi prea slăvit pe Hristos în trupurile voastre, vă măriţi acum întru pomenirea voastră cea purtătoare de lumină.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mărturisind mucenicilor pe Atotputernicul Dumnezeu, care a luat trup şi a pierdut moartea, cu moarte v-aţi omorât, luând viaţă fără sfârşit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Lăudămu-te prea lăudată şi binecuvântată, că ai născut cu trup pe Dumnezeu cel prea lăudat, care a mărit pe purtătorii de chinuri, şi pe vrăjmaşul l-a biruit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Să se întărească inima mea...

Foarte frumos fiind înfierbântați de dragostea lui Hristos, prea lăudaților, aprinzându-se focul nicicum nu v-aţi îngrozit, ci într-însul săvârşindu-vă, împreună v-aţi prea mărit.

Cu glas viu propovăduind pe Dumnezeu, nu s-au spăimântat de îngrozirile celor fără de Dumnezeu, tinerii prea lăudaţii ostaşi ai lui Hristos, ci dintr-un cuget mărturisind, s-au săvârşit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu ne temem de focul care este rob ca şi noi, strigau mucenicii cei cu suflet vesel; ne omorâm pentru Tine, Mântuitorule, care ai murit şi moartea ai încetat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca să îndumnezeiască omenirea Dumnezeu, S-a făcut Om din tine Fecioară curată, mai presus de cuvânt şi de cuget. Pentru aceasta cu un glas te fericim pe tine credincioşii.

Irmosul: Să se întărească inima mea întru voia Ta, Hristoase Dumnezeule, care peste ape ai întărit Cerul al doilea şi ai întemeiat pământul Atotputernice.

Condacul Sfinţilor glasul al 2-lea:

Podobie: Pe propovăduitorii cei tari...

Cu suflet tare prin foc pătimirea primind sfinţii pentru credinţă, douăzeci de mii de pătimitori, au strigat Celui născut din Fecioară: Primeşte arderea de tot a noastră pentru Tine, ca şi darurile împăraţilor persienești: aur, smirnă şi tămâie, Dumnezeule cel prea veşnic.

Sedealna glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Oastea cea cu numărul de douăzeci de mii de mucenici, ca un luminător neapus răsare, luminând prin credinţă inimile credincioşilor. Că aprinzându-se cu dumnezeiască dragostea Stăpânului, a luat sfârşit sfânt prin foc vitejii cu suflet voios.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului.*

În ieslea celor necuvântătoare Te-ai pus pentru noi, îndelung-răbdătorule, făcându-Te Prunc de a Ta voie Mântuitorule; şi păstorii împreună cu îngerii Te-au lăudat, strigând: Slavă şi laudă fie Celui ce S-a născut pe pământ, şi a îndumnezeit firea pământenilor, lui Hristos Dumnezeului nostru.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, glasul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale şi m-am înspăimântat, Doamne, că de lauda Ta este plin pământul.

De dragostea Ta şi-au legat inimile purtătorii de chinuri, Cuvinte, şi fiind omorâți pentru Tine ca nişte miei fără prihană, următori patimii Tale s-au arătat.

Cârmuindu-vă sufletele voastre, sfinţilor, cu Duhul, către limanul mântuirii, aţi scăpat de viforul nebuniei idoleşti, fericiţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nestrămutaţi v-aţi arătat întru nevoinţa muceniciei, nemişcaţi, nespăimântaţi, biruind împotrivirea tiranilor cu dumnezeiasca credinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu naşterea ta binecuvântată, scăpând de blestemul cel mai dinainte, am luat binecuvântare, viaţă şi mântuire, noi cei ce te slăvim ca pe Născătoarea de Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Răsari mie, Doamne, lumina poruncilor Tale, că la Tine mânecă duhul meu şi Te laudă pe Tine; că Tu eşti Dumnezeul nostru şi la Tine scap, Împăratul păcii.

Luminat a strălucit lumina pătimitorilor Tăi, şi a luminat marginile pământului, cu dumnezeieştile împărţiri ale luminilor, Hristoase Dumnezeul nostru.

Lucrătorii de cele sfinte aducând jertfe, s-au adus pe sine-şi junghieri, şi ardere de tot desăvârşit, împreună cu alţi mulţi mucenici asemenea lor, slăvind pe Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Locaş lui Dumnezeu fiind sfinţilor, împreună cu Botezul aţi primit cu toţi sfinţii sfârşit sfânt, în casa lui Dumnezeu, şi v-aţi suit către Biserica cea cerească.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca să împreuneze Dumnezeu cu cei de sus, pe cei ce din călcarea poruncii s-au alunecat la mare prăpastie, S-a sălăşluit în pântecele tău Curată, şi S-a făcut trup.

Cântarea a 6-a

Irmos: Proorocului Iona urmând...

Căpetenie ai fost sfinţitului popor, şi pătimind l-ai trimis mai-nainte cu bucurie în Cer, sfinţite mucenice Antime, cuvioase.

Ca aurul lămurit în mijlocul focului, s-a cunoscut bună credinţa voastră, pătimitori ai lui Iisus, strălucind mai mult decât soarele.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Omorându-vă trupeşte înţelepţilor, aţi moştenit viaţa cea adevărată, fiind împreună cu Hristos, cel ce v-a arătat pe voi mai tari decât chinurile.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

După naştere cu adevărat ai rămas Fecioară, ca şi mai-nainte de naştere, Marie, cu puterea lui Iisus, celui ce S-a întrupat din tine, cu adevărat minune prea slăvită.

Irmosul: Proorocului Iona urmând strig: Scoate viaţa mea din stricăciune Bunule şi mă mântuieşte, Mântuitorul lumii, pe mine cel ce strig: Slavă Ţie.

Condacul și Icosul praznicului sau acesta, glas al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Cu scutecele Doamne înfăşurându-Te ca un Prunc, sfinţeşte mucenicește pe cei vrednici Bunule, apropiat-ai prin munci pe jertfitorul Tău, Cerul Te-a arătat pe Tine prin stea. Căci de Tine s-a arătat preot mucenic, cel cu suflet mare.

Icos: Moise luând tablele poruncilor celor de Dumnezeu date, a arătat Scripturile cele aurite scrise. Iar tu sfinte cu dulceaţa cuvintelor, cu bunătatea obiceiurilor, ai fost de-a doua chemare celor greşiţi, cu mâna îndurării şi cu blândeţea cuvintelor tale, ai fost îndreptare păcătoşilor. Pentru aceasta, şi după cuviinţă te-ai învrednicit cetelor mucenicești, pentru multa ta podoabă; căci nu măsurarea cuvintelor, ci lucrare primind te-ai arătat preot cel cu suflet mare.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a douăzeci și opta, Sfinţii douăzeci de mii de mucenici ce s-au ars în Nicomidia.

Stih: Ca nişte jertfe ţie Mântuitorule jertfjndu-se
Cei douăzeci de mii de mucenici în mijlocul bisericii arzându-se.
Focul în a douăzeci şi opta zi,
Pe cei douăzeci de mii de bărbaţi îi mistui.

Întorcându-se spurcatul împărat Maximian biruitor de la războiul, ce se oştise asupra etiopilor, şi vrând să facă jertfele cele de biruinţă la idoli, trimise în toate părţile cărţi, ca să pornească pe toţi la Nicomidia, spre închinare dumnezeilor ce avea acolo, iar Sfântul Antim, fiind episcop cetăţii aceleia, strângând pe poporul lui Hristos la biserica sa, că era şi praznicul Naşterii lui Hristos atunci, şi prăznuia cu dânşii şi-i învăţa adevărata credinţă.

Deci aflând Maximian de aceasta, porunci să care găteje, şi de toată uscăciunea, şi să pună împrejurul bisericii, şi să-i dea foc, să ardă creştinii.

De care lucru aflând episcopul, grăbi de boteză pe toţi chemaţii, şi făcând Sfânta Liturghie, a împărtăşit pe toţi creştinii cu dumnezeieştile şi preacuratele Taine, şi aşa dând foc slugile împăratului, se săvârşiră toţi de foc.

Iar Sfântul Antim fu păzit cu darul lui Dumnezeu, de n-a ars, ca să folosească şi altora, şi aducându-i la Hristos prin Botez, s-a mutat şi el către dânsul prin multe munci, de a luat Împărăţia Cerurilor.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici cei din Singlit ce rămăsese afară din ardere şi n-au ars şi mai pe urmă s-au săvârşit prin felurite munci.

Tot în această zi, Sfântul Indis aruncat în mare s-a săvârşit.

Stih: Aud că Indis sfârşitul vieţii a primit.
Cel ce a ajuns adâncul mării, s-a sfârşit.

Tot în această zi, Sfântul Gorgonie şi Petru, în mare s-au săvârşit.

Stih: Marea pe Gorgonie şi Petru acoperind,
Însă pomenirea lor nu se acoperă vremea trecând

Sfântul mucenic Zinon, prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Lui Zinon i se taie capul cu sabia,
Nevrând a se închina idolului lui Dia.

Sfântul mucenic Mardonie prin foc s-a săvârşit.

Stih: Și pe Mardonie unul dintre mucenici cunoscând.
Pe Hristos iubind, şi văpaia focului stingând

Sfântul Doroteu prepozitul, de sabie s-a săvârşit.

Stih: Capul meu cel tăiat, zice Doroteu,
Dar îl aduc lui Dumnezeu.

Sfântul Teofil diaconul, cu pietre împroșcându-se s-a săvârşit.

Stih: Scrie în adunarea prietenilor lui Dumnezeu cea de sus.
Și pe Teofil care cu multe pietre a fost ucis.

Sfântul Migdonie în groapă fiind băgat s-a săvârşit.

Stih: Migdonie deşi în groapă este băgat,
Însă tuturor mucenic este cunoscut.

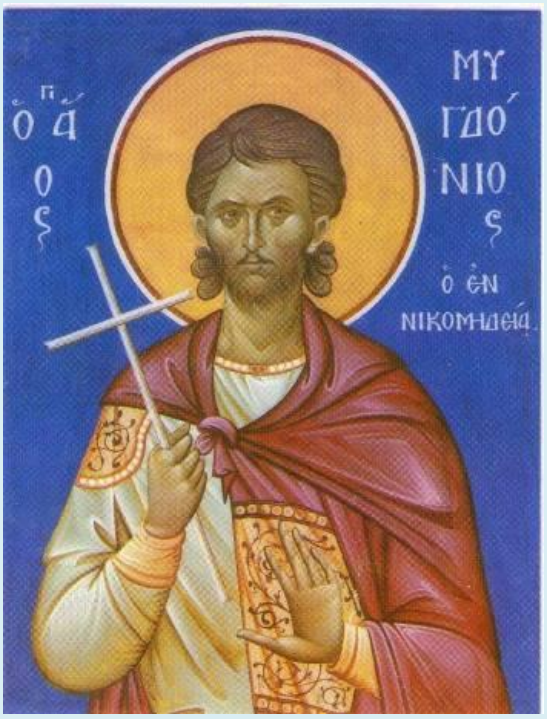

Sfântul sfinţit mucenic Migdonie, diaconul

Sfântul Glicherie, preotul prin foc s-a săvârşit.

Stih: Glicherie în foc fiind băgat zice.
Chipul sfârşitului îmi este dulce.
După ce spurcatul Maximian a dat hotărâre ca să se ardă înlăuntrul bisericii acele douăzeci de mii de creştini, precum am zis mai sus, a poruncit să se omoare şi câţi creştini s-au aflat afară de foc şi n-au ars.

Deci Sfinţii Indis, Gorgonie şi Petru legaţi fiind cu pietre, au fost aruncaţi în mare; iar voievodului Zinon, zdrobindu-i-se cu pietre obrazul şi dinţii, i s-a tăiat capul împreună cu Doroteu prepozitul.

Iar Mardone prin foc s-a săvârşit, iar Migdonie băgat fiind în groapă s-a săvârşit.

Iar Glicherie, preotul prin foc s-a săvârşit.

Iar Teofil, diaconul după ce mai întâi i s-a tăiat limba, a fost împroşcat cu pietre în câmp, asemenea şi alţii mulţi în acea zi au luat cununile muceniciei.

Tot în această zi, Sfânta Domna tâinduindu-i-se capul s-a săvârşit.

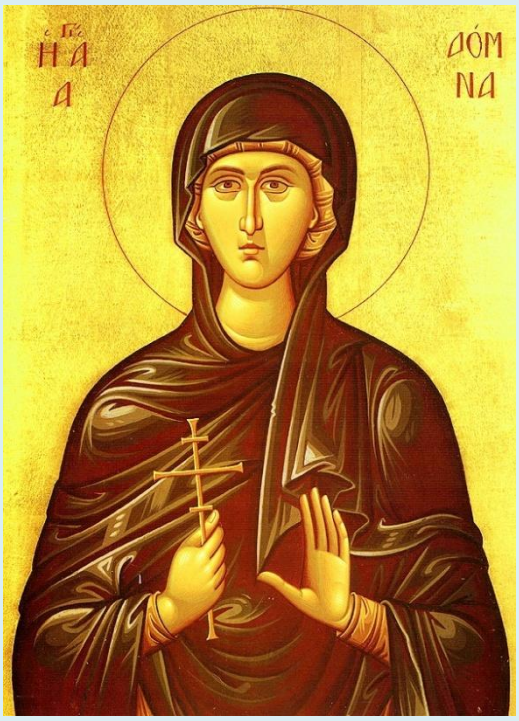

Stih: Unesc a şasea cu fecioarele cele înţelepte care cinci sunt.
Pe Domna cea tăiată prin vremelnic sfârşit.

Sfânta muceniță Domna era pe vremea lui Maximian, în cetatea Nicomidiei, preoteasa capiştei celei din palat, care avea doisprezece dumnezei. Deci aflând faptele; sfinţilor apostoli, şi Epistoliile Sfântului Pavel şi din acestea luminându-i-se sufletul şi învăţând adevărata credinţă, a crezut în Hristos şi s-a botezat de Chiril, episcopul Nicomidiei, împreună cu famenul Indis şi cu alţii mulţi, fiind de doisprezece ani.

Apoi s-a mutat din viață Chiril şi cu amenințare dumnezeiască, s-a rânduit Antim. Şi de atunci orice lua de la palat Domna, da la săraci.

Deci cunoscându-se de mai marele famenilor şi urmând a se pedepsi se prefăcea că este nebună, şi a fost trimisă la episcopul, ca să se vindece şi petrecea împreună cu creştinii.

Iar Maximian întorcându-se de la războiul cel împotriva etiopilor, căuta pe Domna, şi neaflându-o s-a amărât şi a poruncit să se omoare toţi creştinii care lucru s-a şi făcut.

Atuncea Sfânta Domna ridică moaştele sfinţilor şi le îngropă, şi cunoscându-se, i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, Sfântul Nicanor apostolul cu pace s-a săvârşit.

Stih: Mreaja ta Nicanore, lui Dumnezeu Cuvântului Celui iubit,
Pe mulţi a vânat, care şi după sfârşitul vieţii s-au păzit.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Secund de sabie s-a săvârşit.

Stih: Secunde şi tu mucenic prin sabie te fă.
Şi răsplătirile mucenicești cele prea bune le ia.

Tot în această zi, cuviosul părintele nostru Vavila, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Vavila toată greutatea materialnică aruncând.
Materialnic în nematerialnic loc este mergând.

Tot în această zi, cuviosul părintele nostru Simon izvorâtorul de mir, ctitorul sfinţitei mânăstiri ce se numeşte Simonopetra din Aton, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Obştească numire către Petru şi piatra era având.
Însă cu mirul Simone al pietrei, eşti covârşind.
Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: De tinerii Tăi cei ce au fost în cuptor, Mântuitorule, focul nu s-a atins şi nici nu i-a supărat. Atunci cei trei, ca dintr-o gură au cântat şi bine au cuvântat, grăind: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Uitându-vă numai la cele stătătoare de acolo, fericiţilor, cu puterea cea dumnezeiască v-aţi arătat mai presus de foc, ca cei trei dumnezeieşti tineri în Babilon, luminându-vă cu dumnezeiasca lumină.

Defăimând cuvântul tiranului cel fără socoteală înţelepţilor, împreună şi cu prea sfinţitele femei, şi cu foarte mulţi dumnezeieşti prunci, adevărat v-aţi adus prinoase întregi Împăratului a toată lumea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luminarea cunoştinţei lui Hristos purtându-o înlăuntrul sufletelor voastre, cu toată cucernicia aţi trecut norul cel întunecos al nedumnezeirii cu adevărat, pătimitorilor, şi v-aţi mutat la lumina cea veşnică.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mai înaltă te-ai arătat decât cerurile, născând pe Stăpânul şi Dumnezeul tuturor, căruia nu înceta a te ruga cu dinadinsul Preasfântă curată, să mântuiască pe cei ce cu credinţă fierbinte întru cântări te laudă.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe cel ce ai mântuit...

Izvorăsc miruri cu bună mireasmă dumnezeiască de tămăduiri moaştele mucenicilor; care gonesc împuțiciunea patimilor, celor ce cu credinţă Te slăvesc cu cântări Hristoase în veci.

Arătatu-v-aţi purtători de chinuri ca nişte trandafiri prea frumoşi, umblând prin mijlocul focului şi cu căldură strigând: Lăudaţi şi prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Voinici şi fecioare, bătrâni şi tineri, prunci sfinţi, şi mulţime de femei, au dobândit moştenirea cea de sus, nevoindu-se dimpreună.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Iezechiil te-a văzut pe tine uşă încuiată, Fecioară, prin care a trecut Iisus, cel ce S-a sălăşluit în pântecele tău, şi S-a îmbrăcat cu trup din sângiurile tale, fără amestecare.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel ce a mântuit în cuptor pe tinerii cei cuvântători de cântare, şi cuptorul cel cu văpaia ca de tunet, întru răcoreală l-a schimbat; pe Hristos Dumnezeu lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe norul cel purtător...

Ca nişte miei de voia voastră junghiaţi, v-aţi ars împreună, şi ca o jertfă curată v-aţi adus Stăpânului, celui ce S-a junghiat pentru noi pământenii, prea biruitorilor mucenici, şi împreună aţi luat cununile biruinţei după vrednicie.

Împreună cu Sfinţii prooroci, cu cinstiţii apostoli, cu cetele celor aleşi, şi cu Sfinţii Îngeri stând sfinţita mulţime a mucenicilor cei cu bună laudă; rugaţi-vă Domnului să mântuiască de supărări şi de primejdii, pe cei ce cu bună credinţă vă fericim pe voi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinţită pomenirea voastră străluceşte pătimitorilor, mai mult decât lumina soarelui, totdeauna gonind întunericul dracilor, şi luminând pe toţi cei ce cu credinţă şi cu dragoste, după datorie, vă fericim pe voi, prea fericiţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ai născut Lumina cea dumnezeiască care a strălucit din Tatăl, milostiveşte-te spre sufletul meu cel întunecat de înşelăciunile vieţii, şi care s-a făcut batjocură vrăjmaşilor, şi-l învredniceşte la lumina pocăinţei cea mântuitoare, Preacurată, ceea ce eşti fără prihană.

Irmosul: Pe norul cel purtător de lumină, întru care Stăpânul tuturor din Cer ca ploaia pe lână S-a pogorât, şi S-a întrupat pentru noi, făcându-Se Om, Cel fără de început, să o slăvim toţi, ca pe o Maică curată a Dumnezeului nostru.

Luminânda Sfinţilor

Podobie: Femei auziţi glas...

Mulţimea de mucenici cu totul cinstită, şi ceata de Dumnezeu adunată, a sfinţilor douăzeci de mii, rugaţi pe Dumnezeu cel ce S-a născut din Fecioară, să mântuiască de toate nevoile, pe cei ce vă cinstesc acum pe voi, şi săvârşesc pomenirea voastră cea strălucită, şi cu totul luminată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Pentru lăcomia cea de demult, vai mie, m-am lepădat de chipul cel mai bun, care luasem prin dumnezeiască lucrare; iar Tu Hristoase ca un Milostiv, împărtăşindu-Te mie negrăit, ai luat din partea cea mai rea, înnoindu-mă pe mine Mântuitorule, din sângiurile cele fecioreşti.

La Laude

Stihirile pe 4, glas al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Vrând Stăpânul, Iubitorul de oameni să arate oamenilor bogăţia bunătăţii Sale, a luat frământătura lor, S-a născut cu trup şi S-a sălăşluit în peşteră, ca pe toţi să-i facă cereşti, înălțând pe cei ce laudă şi slăvesc Naşterea Lui cea netâlcuită.

Întărindu-vă cu puterea Împăratului tuturor, şi tare într-armându-vă, şi împuternicindu-vă întru slăbiciunea firii, nebiruiţilor mucenici, aţi biruit pe vrăjmaşul, începătorul răutăţii; şi vă rugaţi, să se dăruiască lumii pace, şi credincioşilor mântuire, ca nişte ajutători prea mari.

Întru cuvinte Filotei, şi în lucrul Doroteu; dumnezeiescul Mardonie, şi Gorgonie împreună cu Secund, cu Petru şi cu Indis, au făcut vitejie, şi bucurându-se au biruit taberele vrăjmaşului; şi acum se roagă, să se apere de toate primejdiile, cei ce cu credinţă săvârşesc cinstita lor prăznuire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glasul al 6-lea, a lui Ioan monahul*

Necuprinsă este taina care s-a săvârşit astăzi în Vitleem; Cel nevăzut Se vede, Cel fără de trup Se întrupează. Cuvântul se îngroaşă, şi Cel ce era Se face ceea ce nu a fost. Fecioara naşte în peşteră Prunc tânăr pe Ziditorul firii, ieslea se închipuieşte Scaunului Ceresc, dobitoacele înseamnă starea înaintea Heruvimilor; păstorii se minunează, magii daruri aduc, îngerii cântând, grăiesc: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire; fără schimbare este Emmanuil.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 6-lea:

Podobie: Îngereştile puteri...

Prăznuieşte astăzi cu bucurie toată lumea, şi cerurile se veselesc împreună cu noi, că întrupându-Se Ziditorul din Fecioară, în iesle şi în Vitleemul Iudeei, acum S-a văzut Prunc cu prea slăvire; către care să zicem: Bine cuvântat eşti Cel ce Te-ai născut, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Stih: Zis-a Domnul Domnului meu, şezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii, Tăi aşternut picioarelor Tale.

Nou Prunc Te-ai arătat pentru noi Iisuse, răsărind din Tatăl mai-nainte de veci; vrând să înnoieşti pe toţi oamenii învechiţi prin călcarea cea de demult; pentru

aceasta toţi cu mulţumire pururea strigăm Ţie: Binecuvântat eşti Cel ce Te-ai născut Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Stih: Din pântece mai înainte de luceafăr Te-am născut.

Lăudat-au pe Hristos, care a venit din Fecioară, munţii şi dealurile, văile şi câmpii, şi steaua din Cer l-a arătat filozofilor, fiind culcat ca un prunc în peşteră, îmbrăcat cu trup de rob, căruia strigăm: Binecuvântat eşti Cel ce Te-ai născut Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glas şi Podobie aceleaşi*

Ce este această multă şi neasemănată sărăcie a Ta, prin care s-a îmbogăţit Adam de cele dumnezeieşti ? striga Fecioara, ţinând în braţe pe Emmanuil Dumnezeu şi Ziditorul, care a luat trup dintr-însa; către care strigăm: Binecuvântat eşti Cel ce Te-ai născut, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prunc S-a născut de bunăvoie, Cel ce este mai-nainte Împărat veacurilor şi Fiu ni S-a dat nouă. Ascultaţi limbilor, Israile ia în urechi; cunoaşteţi şi vă biruiţi, că cu noi este Cel ce va subţia şi va vântura de pe pământ toată împărăţia şi stăpânirea, care nu se va pleca Lui.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

La Liturghie

Fericirile praznicului, Cântarea a 4-a şi 5-a, pe 6. Prochimen: Tu Doamne ne vei păzi şi ne vei apăra de neamul acesta în veac... Stih: Mântuieşte-mă, Doamne ca a lipsit, cel cuvios. Apostolul către Romani: Fraţilor, legea Duhului vieţii întru Hristos Iisus... Evanghelia de la Luca: Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Iată dau vouă putere... Stih: Din pântece mai-nainte de luceafăr Te-am născut. Chinonicul: Bucuraţi-vă dreptţilor întru Domnul...

Canon de rugăciune către Sfinţii 20.000 de mucenici din Nicomidia

Canon de rugăciune către Sfinţii 20.000 de mucenici din Nicomidia - Ortodoxia dreapta credinta :
https://www.youtube.com/watch?v=4u7cviCinQ0

***

Troparul Sfinţilor 20.000 de mucenici din Nicomidia, glasul al 2-lea: Purtătorilor de biruinţă ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sângiurile voastre şi sfinte sunt locaşurile care au primit trupurile voastre. Că în locul de chinuri pe vrăjmaşi i-aţi biruit şi cu îndrăzneală pe Hristos L-aţi propovăduit. Pe Dânsul, ca pe un Bun, rugaţi-L pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

facere a lui Iosif

Cântarea 1, glasul 1

Irmos: Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, cel ce a făcut minunate minuni cu braţ înalt şi a mântuit pe Israel, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mulţime numeroasă a cinstiţilor mucenici, ştergeţi mulţimea multelor mele păcate, cu mijlocirea voastră şi daţi-mi cuvânt să laud sfântă prăznuirea voastră.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminători prea luminaţi ai Bisericii, bunilor biruitori mucenici, care aţi slăvit pe Hristos întru mădularele voastre, fiţi acum măriţi întru pomenirea voastră cea purtătoare de lumină.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Credinţa cea dumnezeiască a purtătorilor de biruinţă a pierdut tiranica păgânătate a celor necredincioşi şi a stricat cu har, din temelie, vicleana împotrivire a demonilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mărturisind, mucenicilor, pe Atotputernicul Dumnezeu, care a luat Trup şi moartea a pierdut, cu moarte v-aţi omorât, luând viaţă fără de sfârşit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Lăudămu-te, Prealăudată şi Preabinecuvântată, că ai născut cu Trup pe Dumnezeu cel Prealăudat, care a mărit pe purtătorii de biruinţă şi pe vrăjmaşul l-a biruit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Să se întărească inima mea...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Foarte frumos fiind înfierbântaţi de dragostea lui Hristos, prea lăudaţilor, de focul aprins nicidecum nu v-aţi îngrozit, ci într-însul săvârşindu-vă, împreună v-aţi prea mărit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu glas viu propovăduind pe Dumnezeu, nu s-au înspăimântat de îngrozirile celor fără de Dumnezeu; ci, prea lăudaţii ostaşi ai lui Hristos, săvârşindu-se, au strigat într-un cuget cuvintele tinerilor din Babilon.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu ne temem de focul care este rob ca şi noi, strigau vitejii laolaltă, ci cu sufletul vesel murim pentru Tine, Mântuitorule, care ai murit şi moartea ai nimicit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dumnezeu ca să îndumnezeiască omenirea S-a făcut Om din tine, Fecioară prea curată, mai presus de cuvânt şi de cuget. Pentru aceasta cu un glas te fericim pe tine, credincioşii.

Irmosul: Să se întărească inima mea întru voia Ta, Hristoase Dumnezeule, care ai întărit cerul peste ape şi ai întemeiat pământul aşijderea pe ape, Atotputernice.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, glasul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale şi m-am înspăimântat, Doamne, că de lauda Ta este plin pământul.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

De dragostea Ta şi-au le-gat inimile purtătorii de biruinţă, Cuvinte; că pentru Tine fiind ucişi, ca nişte miei fără de prihană, s-au arătat următori Patimii Tale.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cârmuindu-vă sufletele voastre, sfinţilor, cu duhul, către limanul mântuirii, aţi scăpat de viforul nebuniei idoleşti, fericiţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nestrămutaţi v-aţi arătat în lupta muceniciei, neclintiţi, neînspăimântaţi, biruind împotrivirea prigonitorilor cu dumnezeiasca credinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu naşterea ta, binecuvântată, izbăvindu-ne din blestemul cel de demult, am primit binecuvântare, viaţă, izbăvire, noi, cei ce te mărim ca pe Născătoarea de Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Răsari mie, Doamne, lumina poruncilor Tale, că la Tine mânecă duhul meu şi Te laudă pe Tine; că Tu eşti Dumnezeul nostru şi la Tine scap, Împăratul păcii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pomenirea mucenicilor Tăi a strălucit cu putere multă şi a luminat marginile pământului cu dumnezeieştile împrăştieri ale minunilor, Hristoase Dumnezeul nostru.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Lucrătorii de cele sfinte, aducând jertfe, s-au adus pe sine înşişi jertfă de ardere de tot, în chip desăvârşit, laolaltă cu toţi ceilalţi împreună mucenici, slăvind pe Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Locaşuri ale lui Dumnezeu fiind, sfinţitor, prin Botez sfârşit sfânt împreună aţi primit şi în Casa cea sfântă şi către Biserica cea cerească v-aţi suit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca să împreuneze Dumnezeu cu cei de sus pe cei ce din călcarea poruncii au alunecat în mare prăpastie, S-a Sălăşluit în pântecele tău, Curată şi Trup S-a făcut.

Cântarea a 6-a

Irmos: Proorocului Iona urmând...

Stih: ***Sfinte mucenice Antim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Căpetenie sfinţitului popor ai fost şi cumplit nevoindu-te, l-ai îndrumat cu bucurie către cer, sfinţite mucenice, prea cuvioase Antim.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca aurul lămurit în mijlocul focului, s-a cunoscut dreapta voastră cinstire de Dumnezeu, luptători ai lui Iisus, strălucind mai mult decât soarele.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Omorându-vă trupeşte aţi moştenit Viaţa cea adevărată, înţelepţilor, fiind împreună cu Hristos, cel ce v-a arătat pe voi mai tari decât chinurile.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

După naştere, cu adevărat ai rămas Fecioară, ca şi mai înainte de naştere, Marie, cu puterea lui Iisus, cel ce S-a Întrupat din tine; cu adevărat minune uimitoare!

Irmosul: Proorocului Iona urmând, strig Ţie: scoate din stricăciune viaţa mea, Bunule şi mă mântuieşte, Mântuitorul lumii, pe mine cel ce strig: Slavă Ţie!

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe propovăduitorii cei tari...

Cu suflet tare prin foc pătimirea primind sfinţii pentru credinţă, douăzeci de mii de pătimitori au strigat Celui Născut din Fecioară: primeşte arderea cea de tot a noastră pentru Tine, ca şi darurile împăraţilor din Persia: aur, smirnă şi tămâie, Dumnezeule cel prea veşnic.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Cu scutece, Doamne, pe cei vrednici, Bunule, îi sfinţeşti mucenicește; unitu-Ţi-ai prin suferinţe, pe jertfitorul Tău; iar cerul Te-a arătat pe Tine prin stea; căci de Tine s-a arătat preot, mucenicul cel cu suflet mare.

Cântarea a 7-a

Irmos: De tinerii Tăi cei ce au fost în cuptor, Mântuitorule, focul nu s-a atins şi nici nu i-a supărat. Atunci cei trei, ca dintr-o gură au cântat şi bine au cuvântat, grăind: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Uitându-vă numai la cele stătătoare de acolo, fericiţilor, cu dumnezeiască putere v-aţi arătat mai presus de foc, ca şi cei trei tineri dumnezeieşti din Babilon, strălucind de dumnezeiască Lumină.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Defăimând cuvântul cel fără de judecată al tiranului, înţelepţiţilor, împreună cu prea sfinţitele femei şi cu dumnezeieştii prunci, v-aţi adus cu adevărat prinoase întregi Împăratului tuturor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Purtând înlăuntru în suflete luminarea cunoştinţei lui Hristos, cu toată evlavia aţi străbătut cu adevărat norul cel întunecat al păgânătăţii, vitejilor şi v-aţi mutat la Lumina cea veşnică.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai înaltă decât cerurile te-ai arătat, născând pe Stăpânul şi Dumnezeul tuturor; căruia nu înceta a te ruga cu de-adinsul, Preasfântă curată, să mântuiască pe cei ce cu credinţă fierbinte te măresc pe tine.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce ai mântuit...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Izvorăsc miruri cu bună mireasmă de tămăduiri moaştele mucenicilor şi alungă împuţiciunea patimilor, celor ce cu credinţă Te slăvesc cu cântări, Hristoase, în veci.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-v-aţi, purtătorilor de biruinţă, ca nişte trandafiri prea frumoşi umblând prin mijlocul focului şi cu osârdie strigând: lăudaţi şi prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Băieţi şi fecioare, bătrâni şi tineri, prunci sfinţi şi mulţime nenumărată de femei, nevoindu-se împreună, au dobândit laolaltă trăirea cea de sus.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Proorocul Iezechiel te-a văzut pe tine poartă încuiată, Fecioară, prin care a trecut Iisus, cel ce S-a Sălăşluit în pântecele tău şi S-a îmbrăcat, în chip lămurit, cu Trup, din sângiurile tale.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel ce a mântuit în cuptor pe tinerii cântători de laude şi cuptorul cel aruncător de văpaie în rouă l-a prefăcut, pe Hristos Dumnezeu, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Norul cel purtător...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte miei junghiaţi de bunăvoie, împreună v-aţi dat spre ardere de tot şi ca o jertfă v-aţi adus Stăpânului, celui ce S-a junghiat pentru noi pământenii, bunilor biruitori mucenici şi după vrednicie împreună aţi luat cununile biruinţei.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Împreună cu sfinţii prooroci, cu cinstiţii apostoli, cu cetele celor aleşi, cu ale Sfinţilor Îngeri şi cu mulţimea mucenicilor celor slăviţi, rugaţi-vă Domnului să mântuiască de ispite şi de supărări pe cei ce cu credinţă vă fericim pe voi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinţita voastră pomenire străluceşte, luptătorilor, mai mult decât razele soarelui, alungând pururea întunericul demonilor şi luminând pe toţi cei ce cu credinţă şi cu dragoste după datorie vă fericim pe voi, prea fericiţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ai născut dumnezeiasca Lumină, care a strălucit din Tatăl, milostiveşte-te, Preacurată, de sufletul meu cel întunecat de înşelăciunile vieţii şi care s-a făcut batjocură vrăjmaşilor; şi-l învredniceşte, ceea ce eşti fără de prihană, de lumina pocăinţei celei mântuitoare.

Irmosul: Pe Norul cel purtător de Lumină întru care Stăpânul tuturor din cer ca ploaia pe lână S-a coborât şi S-a Întrupat pentru noi, făcându-Se Om Cel fără de început, toţi să o mărim ca pe o prea curată Maică a Dumnezeului nostru.

Sedelna , glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Oastea cea cu numărul de douăzeci de mii de mucenici, cea cinstită de noi, răsare, luminând prin credinţă inimile şi cugetele celor cucernici. Că vitejii mucenici aprinzându-se de dumnezeiasca dragoste a Stăpânului, au primit cu voie bună sfârşit sfânt prin foc.

Sedelna praznicului Naşterii Domnului, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

În ieslea celor necuvântătoare ai fost pus pentru noi, Îndelung Răbdătorule, făcându-Te Prunc, de a Ta voie, Mântuitorule. Şi păstorii împreună cu îngerii Te-au lăudat, strigând: Slavă şi laudă fie Celui ce S-a născut pe pământ şi a înălţat firea pământenilor, lui Hristos Dumnezeului nostru.

Imnografie

Condacul Sfinţilor 20.000 de mucenici din Nicomidia: Cu scutece, Doamne, pe cei vrednici, Bunule, îi sfinţeşti mucenicește; unitu-Ţi-ai prin suferinţe, pe jertfitorul Tău; iar cerul Te-a arătat pe Tine prin stea; căci de Tine s-a arătat preot, mucenicul cel cu suflet mare.

Condacul Sfinţilor 20.000 de mucenici din Nicomidia: Cu suflet tare prin foc pătimirea primind sfinţii pentru credinţă, douăzeci de mii de pătimitori au strigat Celui Născut din Fecioară: primeşte arderea cea de tot a noastră pentru Tine, ca şi darurile împăraţilor din Persia: aur, smirnă şi tămâie, Dumnezeule cel Preaveşnic.

Troparul Sfinţilor 20.000 de mucenici din Nicomidia: Purtătorilor de biruinţă ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sângiurile voastre şi sfinte sunt locaşurile care au primit trupurile voastre. Că în locul de chinuri pe vrăj-

maşi i-aţi biruit şi cu îndrăzneală pe Hristos L-aţi propovăduit. Pe Dânsul, ca pe un Bun, rugaţi-L pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

(Video) Troparul Sfinților 20.000 de mucenici arși în Nicomidia - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/cantari/video-troparul-sfintilor-20000-de-mucenici-arsi-nicomidia

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea celor douăzeci de mii de mucenici arşi în biserica din Nicomidia

Maximian, având al doilea an la împărăţie şi pregătindu-se prigoana cea cumplită împotriva creştinilor, sfânta credinţă în Hristos înflorea, cum înfloresc primăvara multe flori; iar rândunelele şi privighetorile duhovniceşti, păstorii şi învăţătorii Bisericii, cântau dogmele dreptei-credinte.

Între aceştia, cel mai împodobit cu cuvântul şi cu viaţa, a fost Sfântul Chiril, episcopul Bisericii Nicomidiei, care împodobea eparhia sa cu faptele bune, mai mult decât cu vrednicia arhieriei lui; cu a cărui propovăduire lăţindu-se dreapta-credinta creştinească, ajunsese până şi la palatul împărătesc, vieţuind în acel timp Maximian în Nicomidia.

Atunci începuse mulţime din slugile cele mai apropiate ale împăratului a se întoarce de la idoli şi a veni la Hristos Dumnezeu. De acest lucru înştiinţându-se Maximian, plănuia ca îndată să ridice prigoana asupra Bisericii lui Hristos, dar îi stătea înainte un război ce îl avea contra barbarilor. De aceia a voit ca mai întâi să meargă împotriva vrăjmaşilor din afară şi să-i biruiască, apoi să ridice război şi înăuntru, nu asupra vrăjmaşilor, ci asupra casnicilor şi ajutătorilor împărăţiei, adică asupra creştinilor, care cu rugăciune şi cu credinţa dreapta întăreau patria.

Ieşind el din Nicomidia la război, împotriva etiopienilor, mai mult strălucea lumina sfintei credinţe, luminând pe cei necredincioşi şi numărul oştilor lui Hristos se înmulţea şi se pregătea pentru nevoinţa ce avea să vină.

În acea vreme era o fecioară foarte frumoasă, care fusese crescută în palatul împărătesc, cu numele Doamna, pe care o dăduse împăratul necuraţilor zei,

pentru paza fecioriei şi o făcuse cea dintâi preoteasă a idolilor din palatul său. Acelei fecioare, după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, i-a intrat în mâini cartea Faptelor Sfinţilor Apostoli şi Epistolele Sfântului apostol Pavel, pe care citindu-le, a început a se lumina cu sufletul. Deci, se bucura că a aflat atâta visterie duhovnicească şi se minuna de credinţa cea tare a credincioşilor creştini întru unul Dumnezeu; dar se mâhnea cu sufletul că a petrecut atâta vreme în întunericul necunoştinţei şi în noaptea rătăcirii.

Dorind cu desăvârşire să cunoască dreapta credinţă şi cu aceea să se facă părtaşă, a chemat îndată pe una din fetele alese, care era fecioară creştină, şi de ea fiind povăţuită, s-a dus noaptea la Sfântul episcop Chiril, neştiind nimeni. Iar el, învăţând-o multe din dumnezeiasca Scriptură şi însemnând-o cu semnul crucii, a încredinţat-o unui diacon sfânt, cu numele Agapie, ca prin povăţuirea lui să se pregătească cu post şi cu rugăciune pentru Botez.

Dar ea, toate cele poruncite le săvârşea în taină; şi nimeni nu ştia de aceasta, decât numai un famen, care era asemenea cu ea în obiceiurile cele bune, cu numele Indis, şi care s-a apropiat de sfânta credinţă împreună cu Doamna şi se pregătea pentru Botez.

Sfârşindu-se vremea cea rânduită de episcop, au fost botezaţi Doamna şi Indis. Astfel fecioară, după naşterea sa cea trupească, degrabă s-a născut în cea duhovnicească, căci nu avea mai mult decât paisprezece ani de la naşterea sa. Întorcându-se în palat cu nimic nu se îndeletnicea, decât numai în rugăciuni, în post şi în citirea dumnezeieştii Scripturi.

Odată, citind Faptele Apostolilor, a ajuns la locul unde este scris: Că cei ce aveau moşii sau case, vânzându-le aduceau preţul celor vândute şi-l puneau la picioarele apostolilor. Deci, a gândit şi Sfânta Doamnă, să facă acelaşi lucru, adunând toate ale sale ce avea. Aur, argint, pietre scumpe şi mărgăritare, haine de mare preţ şi toată podoaba feciorească, le-a dus în taină la părintele său duhovnicesc, Sfântul Chiril şi, punându-le înaintea picioarelor lui, ca înaintea picioarelor apostoleşti, îl rugă ca să le împartă cu mâinile sale celor ce le trebuiesc, care lucru s-a şi făcut.

După aceasta, Sfântul Chiril a murit, iar Sfânta Doamnă punând toate învăţăturile sale în inima sa, ziua şi noaptea se sârguia a plăcea Domnului, slujîndu-I cu osârdie împreună cu cel de un gând al său duhovnicesc frate, Indis, famenul, cu care împreună s-a născut din apă şi din Duh. Deci postea în toate zilele până seara, învăţându-se în Legea Domnului, iar seara târziu, masa lor era pâine uscată şi apă. Iar cu bucatele cele rânduite de la împărat ce li se dădea lor în toate zilele, săturau pântecele flămânzilor, căci pe toate le împărţeau săracilor în ascuns.

O viaţă ca aceasta cu plăcere de Dumnezeu având ei, nu a fost cu putinţă a se tăinui, ca şi cetatea ce stă în vârful muntelui; deşi în tot chipul se tăinuiau. Dar, precum se arată făclia sub obroc şi comoara cea aflată în ţarină, astfel s-a arătat şi dreapta lor credinţă, Dumnezeu voind astfel, ca această sfântă doime să fie pildă credincioşilor, iar necredincioşilor spre ruşinare. Pentru că s-a înştiinţat despre postirea lor din toate zilele, cel mai mare peste toate palatele, adică începătorul eunucilor şi cel mai mare peste bucatele împărăteşti şi în loc ca el să se minuneze de o asprime ca aceea a vieţii lor, mai mult s-a pornit spre tiranie şi-i bătea pe dânşii silindu-i să spună unde duc bucatele ce li se dădeau.

Ei tăi-nuind fapta cea bună, nevrând nicidecum a spune, s-a apropiat un famen, păgân şi de neam pers, şi a început a spune acelui ispravnic fapta lor cea bună, ca pe o facere de rău, spunând cu defăimare şi cu clevetire, că vieţuiesc blânzi şi curaţi, se înfrânează de bucatele ce li se dau, le împart potrivnicilor împărăteşti adică creştinilor celor săraci. "Dacă voieşti, zicea el, să ştii cu adevărat, apoi deschide cămările lor şi vei cunoaşte că nu sunt minciuni cele grăite de mine".

Mai marele eunucilor şi ispravnicul palatelor împărăteşti, luând cheia de la dânşii, s-a dus în locuinţele şi cămările lor şi, deschizându-le, le-au aflat pe toate deşarte. Înăuntru nu era decât numai cinstita cruce, cartea Sfinţilor Apostoli, două rogojini pe pământ, un vas de lut şi o făclie, cum şi un alt vas mic de lemn, în care erau Prea Curatele Taine.

Ispravnicul îi întreabă: "Unde sunt, aurul, hainele de preţ, precum şi alte lucruri prea minunate şi scumpe?"

Ei, însă, nerăspunzând nimic, iarăşi îi munciră şi nimic nu folosiră. Apoi au poruncit să-i închidă, până ce vor vesti despre dânşii împăratului.

Fecioara, fiind dusă la închisoare, a luat cu ea cartea Sfinţilor Apostoli şi a ascuns-o în hainele sale, pentru că era mică. Asemenea şi Indis a luat văsciorul cel mic cu dumnezeieştile Taine şi fiind închişi, au fost torturaţi cu foamea şi cu setea multă vreme, căci astfel a judecat nedreptul muncitor, ca cei ce hrăneau pe cei flămânzi să moară de foame.

Apoi s-a întâmplat tinerei fecioare să cadă în boală trupească din nemâncare. Dar Cel ce se îngrijeşte de păsări şi de fiare, care deschide mâna Sa şi satură toată fiinţa cu bunăvoinţă, Purtătorul de grijă al tuturor, n-a trecut cu vederea pe robii Săi, care se topeau îndelung cu foamea. Ci a trimis pe îngerii Săi într-una din nopţi şi cu lumina cerească, strălucindu-i în întuneric, le-au pus înainte masă minunată, cu hrană cerească şi băutură neobişnuită, apoi s-au dus. Iar ei mâncând şi bând ceea ce li se puse înainte, s-au întărit şi au uitat reaua pătimire dinainte.

Deci, pe de o parte mângâindu-se pentru arătarea cea îngerească, iar pe de alta fiind îndestulaţi cu hrana cea îngerească, străluceau cu feţele ca şi cum ar fi stat într-o casă plină de bucurie, cântând cântarea lui David: Ca din seu şi din grăsime să se umple sufletul meu, şi cu buze de bucurie te va lăuda gura mea.

După aceasta a venit mai marele eunucilor, ca să vadă de sunt biruiţi de foame - că doar astfel i-ar avea pe dânşii supuşi lui. Dar văzându-i bucurându-se cu feţele luminate şi pline de bucurie, a lăsat iuţimea, de vreme ce cu aceea nimic nu făcea şi, prefăcând-o în blândeţe vicleană, le-a poruncit să vieţuiască în casă, în orânduiala lor cea dintâi, căci le va da cu îndestulare toate cele de trebuinţă: hrană, haine, aur, argint, podoabe fecioreşti, nu mai puţine decât cele dintâi.

Sfânta Doamnă iarăşi pe toate acelea le dădea în taină săracilor, nu numai hrana, ci şi hainele cele de mult preţ. Văzând pe mulţi săraci alergând la dânsa ca la hrănitoarea lor, brâul ei care era făcut din pietre scumpe şi din mărgăritare, precum şi alte podoabe le-a trimis lui Alimpie, diaconul, ca să le vândă, iar preţul să-l împartă spre hrană flămânzilor.

Apoi, gândind în ce chip ar face ca să scape de petrecerea cea cu păcătoşii şi de lăcaşurile cele pline de urâciune, şi-a adus aminte de dumnezeiescul părinte David, care, fugind din faţa lui Saul, s-a făcut nebun înaintea lui Anhus, împăratul geţilor. Deci s-a prefăcut şi ea nebună, căzând, spunând, tremurând şi strigând.

De acest lucru înştiinţându-se ispravnicul palatelor împărăteşti, mai marele eunucilor, s-a mâhnit pentru dânsa şi nu se pricepea cum ar putea s-o vindece. Aflând că o asemenea boală o vindecă creştinii, a chemat pe episcopul creş-tinesc, pe Sfântul Antim, care era după Sfântul Chiril şi i-a încredinţat pe fecioară ca s-o vindece, până se va întoarce împăratul de la război, apoi a pus şi pe Indis să-i slujească.

Episcopul, pricepând cu duhul gândul Doamnei, a luat-o cu dragoste părintească şi a trimis-o într-o mănăstire de fecioare, bucurându-se şi veselindu-se, căci izbăvindu-se de petrecerea cea împreună cu păgânii, s-a învrednicit a vieţui împreună cu creştinii.

După o vreme s-a întors Maximian de la război cu biruinţă. Dar biruinţa sa asupra vrăjmaşilor nu o atribuia lui Dumnezeu Cel preaînalt şi tare în războaie, ci zeilor săi fără de suflet. De aceea a voit a le aduce mulţumire cu jertfe şi apoi să înceapă prigoană asupra creştinilor. Deci a gătit privelişte în mijlocul cetăţii şi în acea privelişte a scos din palat idolii cei de aur şi de argint şi, punându-i pe scaune împărăteşti şi încununându-i cu cununi, le jertfea viţei graşi, apoi a poruncit popilor ca să stropească cu sânge de viţel poporul ce stătea împrejur.

Îndată, cei ce erau creştini au început a ieşi din privelişte, ca să nu se spurce cu acea necurată stropire. Acest lucru văzându-l împăratul a început a striga cu glas mare: "Unde vă duceţi, o! oameni, cinstind mai mult întunericul decât lumina şi nesocotind zeii aceştia, care ţin întreaga lume? Oare nu vedeţi biruinţa şi prăznuirea, nu vedeţi marile bunătăţi adăugindu-se celor buni şi cum sunt toate în linişte şi se adaugă în fiecare zi unele laturi peste care n-am fost domni şi acum le stăpânim? Nu vedeţi slava înmulţindu-se şi împărăţia lăţindu-se, cetăţile supunându-se, iar altele au să ni se supună? Nu vedeţi împărăţiile limbilor supunându-se şi slujindu-ne şi toate făcându-se după inima noastră? Cu a cui ocârmuire se fac acestea toate, dacă nu cu a acestor zei cărora le slujim? Să vă înveţe buna aşezare a vremilor, măsura ploilor, îndestularea rodurilor care se dă de la zei".

Astfel vorbind împăratul cel fărădelege şi cele ce nu sunt socotindu-le ca cele ce sunt şi multe altele voind a spune, îndată Domnul de sus, ale Cărui judecăţi sunt adevărate, n-a lăsat mai mult minciuna a se lăuda şi a se înălţa peste adevăr, ci deodată, ziua fiind luminată şi soarele strălucind la miezul zilei, s-au auzit glasuri de tunete mari şi înfricoşate. Şi s-a întunecat văzduhul cu nori întunecoşi, apoi s-au făcut fulgere şi a venit piatra cu vânt mare şi cu vifor foarte tare, precum şi multă vărsare de ploaie, prin care se arată mânia lui Dumnezeu asupra păgânilor. Apoi glas din cer s-a auzit: "Dumnezeu s-a mâniat şi v-a urgisit". Unii de frica tunetelor au căzut la pământ, ca morţi, iar alţii, voind să fugă, se călcau unii pe alţii în picioare, împăratul umplându-se de frică şi de spaimă, a fugit la palat cu ruşine. Astfel s-a risipit acea privelişte şi s-a stricat acel praznic urât lui Dumnezeu, cu necuratele jertfe.

Apoi s-au umplut râurile de apă multă, din ploaia cea mare şi, înecând ţarinile, a prăpădit toată osteneala lucrătorilor de pământ, căci era vremea secerişului şi toate acestea s-au făcut ca să cunoască păgânii mâna cea tare a lui Dumnezeu, Care este în ceruri. Dar n-a priceput aceasta împăratul cel orbit cu răutatea şi împietrit cu inima. Pentru că în loc să cunoască puterea adevărului, a lui Dumnezeu, a înnebunit mai mult, ridicând război împotriva Celui înfricoşat şi a Celui ce ia duhurile împăraţilor.

Apoi, nevăzând pe Doamna şi pe Indis în mijlocul slujitorilor idoleşti, care se închinau celor doisprezece zei mincinoşi ai săi şi care erau mai mari în palate, a întrebat despre dânşii unde sunt. Aflând că Doamna şi-a pierdut mintea şi se găseşte la cei ce ştiu a tămădui acea neputinţă, iar Indis este pus s-o păzească şi să-i slujească, s-a mâniat tare asupra mai marelui eunucilor, căci i-a despărţit de la slujba zeilor. De aceea l-a lepădat din dregătoria sa şi l-a necinstit cu cea mai de pe urma ocară, orânduindu-l să slujească cămilelor, care erau în Clavdiopoli. Iar pe Indis, chemându-l, l-a rânduit să slujească ca la început zeilor care erau în

palatele împărăteşti, dar el slujea unui adevărat Dumnezeu, în care crezuse, neştiind împăratul despre aceasta.

Maximian începuse a prigoni Biserica lui Hristos, risipind sfintele biserici şi zidind capişti idoleşti. Deci a trimis ighemoni cumpliţi prin toate laturile împărăţiei ca să muncească fără milostivire pe creştini; iar el era cel dintâi şi mai cumplit muncitor, ucigând şi pierzând şi vărsând sânge nevinovat. Uneori înşela cu cuvinte viclene şi dacă cineva nu s-ar fi plecat vicleniilor lui, poruncea să-l muncească cumplit. Căutând pe Sfinţitul episcop Antim nu l-a găsit, pentru că se ascunsese undeva. Iar el a intrat în biserica creştinească cu mulţime de ostaşi înarmaţi, ca un lup în turmă şi grăind poporului, îi momea şi-i îngrozea atrăgându-i pe toţi la rătăcirea sa. Apoi, la sfârşit, a zis: "Depărtaţi-vă de la credinţa voastră cea deşartă, că de nu veţi asculta, pedeapsa nu va zăbovi. Vedeţi acest locaş, în care v-aţi adunat, degrabă îl voi arde împreună cu voi".

Un preot creştin înţelept şi fierbinte cu râvna bunei-credinţe, mare la suflet cu îndrăzneală, prea dulce cu numele şi cu fapta, Sfântul Glicherie, stând împotriva lui cu bărbăţie şi spunând cuvânt cu îndrăzneală, a ruşinat pe acel fărădelege, zicându-i: "Nici darurile tale cele făgăduite nu le poftim, o! împărate, nici de îngrozirile tale nu ne temem, pentru că toate câte sunt în lume, le avem ca pe un vis, iar munca şi pierzare socotim aceasta, adică a nu răbda pentru Hristos muncile cele mai cumplite. Te lauzi cu biruinţa asupra barbarilor, pe când de femeile şi de copiii creştini te biruieşti, pentru că este arătată puterea cea nebiruită a Hristosului nostru. Cine nu-şi va aduce aminte de tunetele şi fulgerele cele înfricoşate, care nu demult au fost, de grindină şi de ploaia cea neobişnuită? Când mulţi dintre voi deodată au murit şi toate roadele pământului cu înecarea neaşteptată au pierit. Acest lucru a fost adevărata arătare a mâniei lui Dumnezeu, pe care ai întărâtat-o tu, socotind că toate lucrurile sunt ale mincinoşilor tai zei, iar nu ale adevăratului Dumnezeu. Deci nu ne temem de ridicarea ta asupra noastră, pentru că avem arme de sus, de la Împăratul a toate, cu care ne înarmăm şi ne îngrădim, precum te înarmezi tu acum. Nădăjduim, că stând împotriva ţie, vom dobândi minunată biruinţă, pentru că fiind bătuţi de tine noi biruim".

Împăratul, auzind aceasta, deşi se iuţea în mânia sa, încă nefăcând nici un rău, a ieşit de acolo. Poporul creştin care era în biserică, dând slavă lui Dumnezeu, lauda pe fericitul Glicherie pentru o îndrăzneală ca aceea.

Iar împăratul, neputând îndelung a stăpâni mânia ce o avea înăuntrul său, a poruncit să prindă pe Glicherie şi să-l aducă înaintea divanului său cel nedrept şi, neîntrebîndu-l ceva, a poruncit să-l bată tare. Până într-atât l-au bătut, încât au slăbit cei ce-l băteau, iar chinuitorul strigă: "Grăieşte o Glicherie, nu fi mândru,

nici gâlcevitor, nici fără de rânduială, cinsteşte pe împăratul şi obiceiurile romanilor".

Mucenicul fiind mai tare decât cei ce-l munceau pe el, strigă către împăratul său, zicând: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, precum m-ai întărit a grăi pentru Tine, aşa mă întăreşte a şi pătimi, ca prin aceste pătimiri de mai multă răsplătire să mă învredniceşti".***

Cu aceste cuvinte, precum focul se aţâţa, aşa s-a adăugat lui Maximian cruzimea. Deci singur muncitorul poruncea să lovească mai tare şi să rănească trupul mucenicului, până ce s-a umplut pământul de sânge şi, căzându-i carnea, se vedeau oasele goale şi toate mădularele lui, încât abia mai era duhul întrînsul. Dar limba cu uşurinţă vorbea, zicând: ***"Sunt creştin, rob al lui Hristos, adevăratul Dumnezeu, unul îmi este mie Domn, unul Împărat".***

Tiranul, neputând mai mult să rabde, a poruncit să-l ardă afară din cetate şi s-a făcut lui Dumnezeu jertfă de bună mireasmă de ardere de tot, bine primită.

După aceasta iarăşi a sosit un praznic păgânesc, urât de Dumnezeu, când se aduceau jertfe celor doisprezece zei mai aleşi din capiştea palatului. Slujitorii lor mergeau îmbrăcaţi în haine albe, spre care, uitându-se împăratul şi nevăzând între dânşii pe Indis, a întrebat unde este? Pentru că acela, îmbrăcându-se în haine proaste, s-a închis în casa sa, mâhnindu-se şi plângând pentru pierzarea păgânilor şi s-a spus împăratului despre dânsul.

Deci, îndată l-a adus înaintea sa şi, văzându-l în haine de mâhnire şi de plângere, a cunoscut pricina şi, nemai întrebându-l despre credinţa şi despre viaţa lui, a poruncit să-i pună lanţuri la mâini, la picioare şi la grumazul său şi să-l arunce în temniţă. Apoi cu multă mânie a întrebat de Doamna, ca un om beat uitând că i se spusese mai înainte despre dânsa şi zicea deseori: "Unde este Doamna? Unde este preoteasa Dianei şi a Minervei?"

Deci s-a spus lui iarăşi că şi-a pierdut mintea şi pentru aceea a trimis-o de la palat mai marele eunucilor, iar el, aducându-şi aminte de mai marele eunucilor, a trimis să-i taie capul, iar pe Doamna să o caute pretutindeni. Atunci s-a făcut cunoscută această poruncă a împăratului, în mănăstirea unde era Doamna.

Stareţa, cu numele Agatia, văzând că nu este cu putinţă ca să o ascundă într-alt chip, a tuns-o şi, îmbrăcând-o în haine bărbăteşti şi cu rugăciuni şi cu lacrimi îngrădind-o, a scos-o din acea sfântă cămară, să fie ca un bărbat în mijlocul bărbaţilor şi aşa să nu fie cunoscută. Neaflându-se nicăieri Doamna de către cei ce o căutau, mai mult s-a mâniat împăratul şi a poruncit ca toate mănăstirile să le risipească, iar pe fecioare să le batjocorească şi să le ruşineze. Îndată a început a

se face risipire şi nevoie prin cetate, ca o robie de barbari. Fecioarele cele mai tari cu trupul au fugit prin munţi şi prin pustietăţi şi se ascundeau prin peşteri şi prin prăpăstiile pământului, voind mai bine a vieţui cu fiarele, decât a cădea în mâinile oamenilor celor necuraţi. Iar care nu s-au sârguit a fugi, acelea au fost prinse şi unele se aduceau în divanuri la munci, iar altele la necinstirea poporului. Dar puterea lui Hristos pe toate fecioarele acelea le întărea şi le păzea neruşinate şi nebatjocorite.

***

Între ele era una mai vestită, care strălucea ca luna în mijlocul stelelor, luminând în mijlocul fecioarelor, cu frumuseţea şi cu podoabă, cu neamul şi cu viaţa cea bună, cu numele Teofila. Aceasta fiind târâtă cu silă de ostaşii cei fără de ruşine la casa cea de desfrânare, ridicându-şi mâinile şi ochii către cer, a strigat: "Iisuse al meu, dragostea mea, lumina mea, suflarea mea, păzitorul fecioriei şi al vieţii mele, vezi pe aceea care s-a făcut Ţie mireasă. Caută, o! Mirele meu cel fără prihană şi degrabă sârguieşte-Te şi-mi ajută. Pentru că acum nici vreme de rugăciune nu este - ca să nu se risipească aşezământul fecioriei celei logodite Ţie. Nu da fiarelor sufletul ce ţi se mărturiseşte Ţie, să nu răpească lupii pe oaia Ta. Păzeşte, Mire, pe mireasa Ta, păzeşte fecioria mea, izvorule al curăţiei, ca să se slăvească numele Tău cel mărit de îngeri".

Astfel rugându-se ea, Dumnezeu pregătea împlinirea cererii ei, căci ea fiind dusă în locaşurile necurate ale celor ce păcătuiesc la arătare, a intrat unul din ostaşi plin de pofta necurăţiei, ca să întineze pe mireasa lui Hristos cea fără de prihană. Dar, când s-a apropiat de dânsa, îndată l-a lovit cutremur înfricoşat, încât a căzut la pământ mort şi zăcea la picioarele ei fără suflet.

Ceilalţi, stând afară şi aşteptând ieşirea lui, se supărară că nu iese mai degrabă, vrând ca să intre şi ei acolo. Atunci altul, nerăbdând, fiind aprins cu poftă, a intrat şi îndată a căzut peste dânsul spaima, căci a văzut pe tovarăşul său mort zăcând la pământ şi o lumină neapropiată a văzut strălucind lângă fecioară. Apoi, îndată şi-a pierdut vederea sa şi, rămânând orb, pipăia cu mâinile peretele ca să iasă afară şi nu putea. Asemenea au pătimit şi mulţi alţii, care intrau fără de ruşine cu poftă necurată. Apoi s-au înştiinţat despre aceea toţi câţi erau acolo şi au intrat să vadă ceea ce se petrecea. Şi au văzut pe fecioara şezând şi citind pe o cărticică mică, care era Sfânta Evanghelie, - ca pe aceea o avea în sânul său - şi un tânăr prea frumos stătea lângă dânsa, strălucind cu lumina negrăită şi căutând cu ochii ca de fulger. Pe acela văzându-l păgânii, îndată cu mare frică au fugit înapoi. Alţii strigau: Mare este Dumnezeul creştinilor! şi toţi au crezut. Făcându-se noapte a scos-o pe ea de acolo tânărul cel purtător de lumină şi ducând-o la biserica cea mare, au aşezat-o în pridvor, zicând: "Pace ţie!" Apoi s-a dus.

Sfânta fecioară Teofilia s-a cuprins de frică şi bucurie. De frică pentru că a lăsat-o apărătorul ei; iar de bucurie pentru că a scăpat întreagă de mâinile celor fărădelege. Apropiindu-se de uşă, a început a bate ca să-i deschidă, pentru că era poporul creştinesc înăuntru, aducând lui Dumnezeu rugăciuni de toată noaptea şi încuiaseră uşile de frica păgânilor.

Diaconii dinăuntru întrebând cine este şi auzind glasul Teofilei şi cunoscând-o, au spus poporului care stătea în biserică. Deci, deschizând uşile, toţi s-au strâns pe lângă dânsa, căci tuturor era cunoscută, ca aceea ce era mai însemnată cu neamul bun şi cu viaţa cea sfântă. Înştiinţându-se de toate cele despre dânsa, cum s-a izbăvit de păgâni şi câtă milă a făcut Domnul cu dânsa, cu mână tare păzind nevătămată fecioria ei; pentru că nu tăinuia minunile lui Dumnezeu cele prea slăvite, pe care nu se cuvine a le tăinui, ci a le propovădui, înălţând cu lacrimi laudă lui Dumnezeu, cu glasuri de bucurie. Iar această sfântă fecioară, căzând cu faţa la pământ, îl udă cu lacrimi de bucurie şi s-a făcut de către toţi mulţumire de obşte Stăpânului Hristos.

&&&

În acea vreme, prea răul Maximian nu a încetat a munci pe mucenici şi a trimis slujitorii săi să caute ca la o vânătoare de iepuri, pe creştini şi să-i aducă la dânsul.

Şi era unul din boierii lui cu dregătoria prepozit al Italiei, cu numele Dorotei, de neam strălucit cu credinţa prea arătat şi alţi doi, care se numeau Mardonie şi Migdonie. Pe aceştia i-a pârât la împărat un oarecare că sunt creştini; zicând: "Dacă pe aceia care locuiesc în palatele împărăteşti şi se cinstesc şi se hrănesc de tine, o! împărate, nu poţi să-i duci la voia ta, apoi cum vei putea să-i biruieşti pe vrăjmaşii tăi? Înşişi prietenii tăi îndeamnă pe cei străini prin scrisori şi cuvânt a se împotrivi ţie şi apoi cum se vor înfricoşa ceilalţi potrivnici?"

Auzind aceasta, s-a mâniat împăratul şi întrebând pe pârâtori cine sunt aceştia, apoi, aflându-i, a poruncit să-i aducă pe dânşii în divan, către care a zis: "O! nemulţumitorilor, câtă dragoste şi iubire de oameni am arătat eu vouă şi voi v-aţi făcut către mine nerecunoscători! Nu vă aduceţi aminte de facerile de bine cele multe, pe care le-am făcut vouă, ci v-aţi lepădat de mântuitorii zei, neru-şinaţilor".

Dar sfinţii tăceau, lăsându-l să latre ca un câine fără de rânduială, iar el mai mult se mânia, zicând: "Pe nemuritorii zei, nu vă voi ierta pe voi, nici nu-mi va fi milă de voi nicidecum, ci vă voi chinui cu multe feluri de munci, voi zdrobi oasele voastre. Fiarelor şi păsărilor le voi da să le mănânce ca şi alţii să se înfricoşeze". Dar sfinţii nicidecum nu s-au temut, ci, dezlegându-şi brâiele şi

dezbrăcându-se de hainele lor, într-un gând cu toţii au mărturisit că sunt creştini şi pe idoli fără de nici o frică i-au batjocorit.

Atunci tiranul a poruncit să le întindă mâinile şi picioarele şi să-i bată fără de milă cu vine crude, până va apune soarele. Făcându-se aceasta, pământul s-a înroşit de sângele lor, dar sfinţii răbdau fără cârteală cu vitejie, fără grai, numai cu gândul îl slăveau pe Dumnezeu în taină. Apoi, legându-i, i-a aruncat în temniţă.

Tiranul cu cât află alţi credincioşi, cu atât se tulbură asupra lui Hristos şi se îndrăcea, poruncind ighemonilor săi să facă şi ei asemenea. Pentru aceea în toate zilele trimitea la Hristos vase de bună treabă şi jertfe cuvântătoare, omorând pe creştini.

Sosind praznicul Naşterii lui Hristos, se cuvenea să se aducă Celui de curând născut jertfă îndestulată. Deci s-au adunat toţi credincioşii în biserică, iar necuratele slugi ale păgânilor au zis împăratului: "De vreme ce o! împărate, acum creştinii au praznic mare, căci zic că este naşterea Mântuitorului lor şi toţi s-au adunat în biserica lor pentru rugăciune, fă ca să nu scape vânatul din mijlocul năvodului, ci porunceşte ostaşilor să deschidă uşile bisericilor şi să se ducă jertfelnicul zeilor noştri înaintea uşii bisericii lor, ca îndată, ieşind de acolo, să aducă negreşit jertfă zeilor. Dacă nu vor asculta, apoi vei face după judecata ta cea împărătească, iar şi de vei voi a asculta sfatul nostru, vei porunci ostaşilor să înconjoare biserica, să-i dea foc şi se vor pierde până la unul toţi cei ce nu se pleacă ţie. Asfel poporul cel pierzător şi vătămător împărăţiei tale, într-un ceas prăpădindu-se, cealaltă vreme fără de mâhnire va fi".

Acestea grăindu-se, Maximian, luând cuvântul, a zis: "Mă jur pe marii idoli, că eu de mult m-am gândit la aceasta, dar nu ştiu ce mi s-a întâmplat de n-am săvârşit până acum ceea ce am gândit. Însă vouă, o! zeilor, mare mulţumire se cuvine, că aţi rânduit să vie şi acestora în minte ceea ce este de folos împărăţiei noastre".

Şi îndată a poruncit să meargă cel mai mare dintre boieri cu mulţime de ostaşi, cu lemne, cârlţi şi cu alte materii care sunt lesnicioase de ars, să le aşeze împrejurul bisericii creştine, iar uşile să le păzească bine cu săbiile, ca să nu scape nici unul afară.

Aceasta făcându-se, a intrat în biserica unul din trimişii împăratului şi, stând în mijloc, a strigat: "O! oameni, Maximian, stăpânul a toată lumea, trimiţându-mă către voi, două lucruri vă pune înainte, ca din două să alegeţi una: sau să ieşiţi şi îndată să jertfiţi zeilor, pentru că şi jertfelnicul este gata înaintea uşilor şi astfel să fiţi vii, sau, neascultînd, toţi veţi pieri cumplit că şi focul acum este gata şi

lemnele stau împrejur; deci, alegeţi mai degrabă ceea ce voiţi". Aceasta zicând, a tăcut.

Arhidiaconul, a cărui inimă era aprinsă cu focul lui Dumnezeu, stând lângă altar, a zis către popor: "O! iubiţii mei fraţi de un gând, nu ştiţi ce au făcut cei trei tineri în Babilon, de a căror bărbăţie şi tărie neclintită întru buna-credinţă, cu puţin mai înainte de aceste zile săvârşind pomenirea lor, ne-a minunat cum au stat, nu ca în mijlocul focului, ci ca în mijlocul unui câmp de rouă, alcătuind dans şi cântau singuri şi toată firea o chemau spre lauda lui Dumnezeu. Pe aceştia noi, nu numai îi fericeam, dar şi doream a fi părtaşi ai cununilor lor. Deci, de vreme ce şi pe noi către aceeaşi soartă ne cheamă această vreme de acum - pentru că şi împăratul acesta este asemenea lui Nabucodonosor; măcar că se deosebesc cu numele, dar cu tirania şi cu nedumnezeirea sunt asemenea şi uniţi.

Deci, să ne facem şi noi asemenea celor trei tineri din Babilon. Căci cum nu ne va fi nouă ruşine, când aceştia, fiind tineri şi numai trei şi neavând încă nici o pildă spre a se nevoi cu mărime de suflet pentru buna credinţă, aşa de slăvit s-au nevoit, iar noi şi cu numărul suntem mai mulţi, ca şi cum am fi fără de număr, între care mulţi sunt acum bătrâni şi având înaintea noastră atât de multe pilde, adică ale celor ce au pătimit cu bărbăţie pentru Hristos. De aceea noi, fiind atâţia şi într-acest chip, nu ne va fi oare ruşine a fi iubitori de viaţa această scurtă şi vremelnică, fricoşi şi cu împuţinare de suflet? Vremea aceasta de acum, care ne cheamă către nevoinţă, să o socotim ca pe un câştig mare şi să trecem cu vederea viaţa cea vremelnică, pentru Dumnezeu, Cel ce ne-a zidit şi sufletul Său l-a dat la moarte pentru noi. Apoi a nu da mărturie credinţei noastre celei tari şi neclintite prin moartea noastră, cu adevărat ar fi o ruşine fără de măsură.

Acestea le zic, măcar că nu urmează nici o răsplătire pătimirilor noastre. Dar când sunt foarte mici pătimirile veacului acestuia, în faţa răsplătirilor găsite acolo, unde viaţa este fără de durere şi veşnică, pentru această viaţă scurtă şi cu multe nevoi cum şi pentru trecerea cu vederea a slavei care degrabă piere, pe când bogăţiile nejefuite, ca şi veselia, niciodată nu se schimbă în mâhnire. Oare mai voim a vieţui aici încă? Sau ne vom sârgui a trece mai degrabă către slava aceea, murind pentru Hristos, pentru care avem acum vreme cu bun prilej? Căutaţi, fraţilor, la altarul Domnului şi înţelegeţi că Domnul nostru, adevăratul Dumnezeu este jertfit acum pentru noi. Oare nu ne vom pune şi noi sufletele noastre pentru El în acest loc sfânt şi pe acestea nu le vom aduce Lui prin foc, ca o jertfă întru ardere de tot?".

Zicând acestea sfântul arhidiacon, toţi s-au hotărât a muri pentru Hristos şi cu toţii au răspuns: "Suntem creştini şi pe zeii tăi cei mincinoşi, o! împărate, nu-i cinstim".

Vestindu-se aceasta lui Maximian, a poruncit ca îndată să aprindă focul în jurul bisericii. În acea vreme credincioşii au adunat în biserică pe toţi cei ce erau între dânşii chemaţi şi i-au împărţit în patru părţi, ca să se poată boteza mai degrabă. După botez şi după ungerea cu Sfântul Mir s-au împărtăşit cu toţii cu Sfintele Taine.

Astfel, sfârşindu-se aceasta, ostaşii, după porunca împăratului, au aprins vreascurile din jurul bisericii, câlţii şi pereţii ei şi, ajungând flacăra cea mare până la vârf şi intrând înăuntru, a mistuit toate degrabă. Iar poporul creştin arzând de viu, cu mare bucurie striga către Dumnezeu, glăsuind cântarea celor trei tineri şi chemând toată făptura lui Dumnezeu spre laudă. Mai înainte de a sfârşi cântarea, şi-au dat sfintele lor suflete în mâinile Domnului şi au făcut jertfă bine primită Mielului Celui fără de prihană, Cel înjunghiat pentru lume; iar numărul celor arşi a fost cam la douăzeci de mii.

Astfel, ceata cea minunată a sfinţilor mucenici a trecut de la Biserica ce se lupta, la Biserica ce prăznuieşte, ca să facă praznicul nesfârşitei bucurii.

Trecând cinci zile, iar focul încă arzând şi fumul ieşind, nu era nici un fel de miros rău din trupurile cele arse, ci şi fumul era neobişnuit, căci era cu bun miros şi risipea prin văzduh o bună mireasmă, care ieşea de la locul cel ars şi se arăta o rază în chipul aurului, ca şi cum se arată soarele la răsărit.

Maximian, socotind că acum a pierdut pe toţi creştinii câţi erau în cetate, se îndeletnicea cu jocuri şi cu alergarea cailor, cum şi cu diferite feluri de privelişti.

În Nicomidia, aproape de locul de privelişte, era o capişte mare a zeiţei păgâne care se numea Ceres. Venind odată împăratul Maximian la acea capişte, cu toată oastea şi cu tot poporul, aducea jertfă.

Iar unul din rânduiala ostăşească, cu numele Zinon, având dregătoria de voievod, pornindu-se cu râvnă spre buna credinţă şi nerăbdând să vadă o păgânătate ca aceea, stând la un loc înalt a strigat: "Rătăceşti, o, împărate, jertfind pietrelor celor nesimţitoare şi lemnelor celor mute, pentru că această jertfă este adevărată înşelăciune diavolească, care duce la pierzare pe închinătorii ei! Înţelege, o! Maximiane, şi întoarce ochii tăi trupeşti, cum şi pe cei dinăuntru către cer şi din cele văzute cunoaşte pe Ziditorul. Din făpturi cunoaşte în ce chip este Făcătorul şi te învaţă cu dreapta credinţă a cinsti pe

Dumnezeu, care nu se împacă cu sângele dobitoacelor necuvântătoare, ci cu sufletele cele fără prihană ale oamenilor şi cu inimile cele curate".

Auzind acestea, Maximian a poruncit să-i sfarme gura şi faţa cu pietre, să-i zdrobească dinţii, apoi, fiind încă viu, a poruncit să-l taie cu sabia şi să-l scoată afară din cetate. Aşa s-a încununat Sfântul mucenic Zinon, iar Sfântul Dorotei cu Indis şi cu ceilalţi tovarăşi şedeau la închisoare.

Fericitul episcop Antim, din locul unde se ascunsese, îi cercetă cu dese scrisori, îi întărea în credinţă şi-i deştepta către nevoinţa cea cu bărbăţie.

Odată păgânii au prins pe diaconul Sfântului Antim, cu numele de Teofil, care mergea cu scrisori de la episcop către sfinţii mucenici şi l-au adus la împăratul.

Citind împăratul scrisoarea episcopului s-a umplut de mânie, pentru că erau scrise nu cele ce-i plăceau lui, ci cele ce erau de folos sfinţilor. Deci, a poruncit să aducă înaintea sa îndată pe Dorotei, cu soţii săi şi cu mânie căutând la dânşii i-a batjocorit şi le-a dat să citească scrisoarea episcopului Antim. Văzându-l pe diacon, s-au bucurat cu sufletul şi stând de departe i se închinau lui cu privire luminoasă şi cu feţe pline de bucurie; iar cuvintele arhiereului, cele ce se citeau, le puneau în inimile lor.

Împăratul, căutând cu mânie asupra diaconului, i-a zis cu groază: "Spune-mi, ticălosule, cine este cel ce ţi-a dat această scrisoare şi în ce loc este ascuns?"

Diaconul, mai întâi rugându-se în inima sa lui Dumnezeu, şi-a deschis gura cu îndrăzneală şi a zis: "Cel ce mi-a dat această scrisoare este păstor şi acum, stând departe de turma sa, o sfătuieşte şi o deşteaptă către bună credinţă. Iar când simte năvălirea lupilor şi a fiarelor, atunci cu glas mare grăieşte turmei sale şi o sfătuieşte a face cele ce se cuvin. Cuvintele care le grăieşte nu sunt ale lui, ci sunt luate de la Păstorul cel Mare, care a zis: Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, că sufletul nu-l pot ucide. Iată acum ţi-am spus cine mi-a dat scrisoarea, însă unde este el nu-ţi voi spune, pentru că ar fi o adevărată nebunie dacă aş fi eu vânzătorul păstorului nostru, care m-a folosit mult şi care şi fără spunerea noastră se va arăta. Pentru că nu poate cetatea să se ascundă stând în vârful muntelui, cum a zis dumnezeiescul glas".

Împăratul, nerăbdând mai mult cuvintele cele pline de curaj ale diaconului, a poruncit să i se taie acea sfântă limbă, apoi să-l omoare afară din cetate, cu săgeţi şi cu pietre.

După aceasta şi pe ceilalţi sfinţi mucenici i-a pierdut cu diferite munci: Sfântului Dorotei i-a tăiat capul, pe Mardonie l-a ars în foc, pe Migdonie l-a astupat cu

ţărână de viu într-o groapă, lui Gorgonie, lui Indis şi lui Petru, legându-le câte o piatră mare de grumaz, i-a aruncat în mare. Astfel, minunaţii mucenici ai lui Hristos, săvârşindu-şi nevoinţa prin felurite chinuri, pe aceeaşi cale s-au suit către Dumnezeul lor.

Sfânta Doamnă era ascunsă într-o peşteră dintr-un munte, având ca hrană buruienile pustiei ce creşteau împrejurul peşterii şi auzind de moartea sfinţilor mucenici s-a bucurat cu duhul, că au trecut din valea aceasta a plângerii, către marginea cea dorită a veseliei celei veşnice. Dar mai vârtos se bucura de Indis, fratele ei cel duhovnicesc, care era un suflet cu dânsa şi părtaş al naşterii celei duhovniceşti prin Botez. Însă, plângea pentru sine că a rămas dintre toţi necălătorind împreună cu dânşii pe acea cale şi se pregătea către nevoinţă, cerând ajutor de sus. Apoi, pogorându-se din munte a intrat în cetate, cu acele haine bărbăteşti cu care o îmbrăcase maica ei cea duhovnicească Agatia şi o căuta pe aceasta. Dar neaflând-o, a priceput că a ars în biserică împreună cu celelalte fecioare şi a plâns foarte mult, nu fiindu-i jale de moartea ei, ci pentru că nu s-a învrednicit şi ea să moară împreună cu dânsa pentru Hristos. Stând în locul bisericii celei arse amesteca cenuşa cu lacrimi, plângând şi tânguindu-se.

Făcându-se noapte, s-a dus la malul mării, unde Indis împreună cu ceilalţi au fost înecaţi şi iată nişte pescari stând, îşi găteau mrejele pentru vânat; dar văzând pe sfânta fecioară şi din haine socotind-o că este bărbat, au zis: "Vino de ne ajută, tânărule, şi de vom prinde ceva apoi şi ţie îţi vom face parte". Ea cu sârguinţă a mers să le ajute, şi după ce au aruncat mrejele şi le trăgeau la mal se simţea greutate mare în mreje, încât abia au putut să le tragă la mal; şi fiind lună în acea noapte, au putut vedea mulţime de peşte, iar în mijlocul vânatului stăteau cele trei trupuri ale sfinţilor mucenici: Gorgonie, Indis şi Petru şi s-au înspăimântat foarte tare. Adunând degrabă mrejele şi peştele, iar trupurile punându-le pe pământ, se grăbeau către caiac, vrând să înoate la alt mal şi-l chemau şi pe tânăr, dar ea n-a voit. Dându-i pentru osteneală o parte din peşte şi puţină pâine, au plecat de acolo.

Sfânta fecioară Doamnă, apropiindu-se de trupurile sfinţilor mucenici, cunoscând pe fiecare şi mai vârtos cunoscând pe iubitul Indis, cu nespusă bucurie îl cuprindea, îl sărută şi vărsă lacrimi fierbinţi deasupra lui. Apoi, privind pe mare a văzut o corabie sosind cu pânzele lăsate şi vâslind încetişor, iar Doamna, depărtându-se de trupurile mucenicilor, s-a dus către corabia aceea şi strigând către corăbieri le-a arătat peştele ce-l avea.

Îndată cârmaciul, socotind că este de vânzare, a întrebat de preţ ca să-l cumpere. Iar ea îi zicea să-l ia fără preţ. Dar acela, nepricepând, a zis: "Te jur pe Hristos, spune adevărul, cu cât îl vinzi?" Sfânta, auzind numele lui Hristos, a cunoscut că aceia sunt creştini, deci le-a spus şi despre tinerii mucenici, despre trupurile lor

şi numele lor. Iar cârmaciul, cu soţii îndată sosind, au scos pânze subţiri cu aromate i-au înfăşurat şi ducându-i la zidurile cetăţii, care era aproape de pârâu şi unde murise şi Sfântul Dorotei, au îngropat cu cinste trupurile acestora.

Mai marele corăbiei cunoscând pe Doamna, că este de o credinţă cu dânsul şi socotind-o că este tânăr, a rugat-o să meargă cu el în corabie, zicând: "Să petrecem împreună nedespărţiţi, în toată viaţa noastră".

Dar ea n-a vrut, ci a zis să meargă în calea sa. "Iar eu, zise ea, voi petrece aici de vreme ce şi sfârşitul vieţii mele este aproape şi nu voiesc ca să se despartă trupul meu de trupurile sfinţilor, cu care în viaţa aceasta, cu credinţa şi cu duhul am fost însoţită".

Mai marele corăbiei i-a dat aur îndestul nu pentru vreo trebuinţă trupească, căci nu-i trebuia, ci ca să cumpere aromate şi tămâie, cu care să cinstească mormintele sfinţilor; apoi s-au dus în calea lor.

Iar Sfânta Doamnă, ziua şi noaptea stătea lângă mormintele lor, tămâindu-le, miresmîndu-le şi cu lacrimi rugându-se. Şi n-a putut ca lucrul luminii să fie tăinuit înaintea celor ce erau în întuneric, nici să se săvârşească dorinţa de mucenicie a Sfintei Doamna, pentru că pe faţă făcea cele ce se cuveneau dreptei credinţe şi cinstei sfinţilor.

Împăratului i s-a vestit că un tânăr tămâiază mormintele creştinilor, iar el a râs, zicând: "Se cuvine dar ca şi el să piară cu asemenea moarte ca aceia, ca astfel cu singur lucru să se înveţe, că oamenilor celor ce nu ştiu nimic despre moarte, în deşert li se face o cinste ca aceea". Acestea zicând îndată a trimis ca să-i taie capul. Deci a fost ucisă cu sabia şi Sfânta Doamna, rugându-se lângă mormintele sfinţilor mucenici, iar cinstitul ei trup l-au ars păgânii cu foc.

În acea vreme şi Sfinţitul episcop Antim, îndemnând pe mulţi către cunoştinţa lui Dumnezeu cu prea înţeleptele sale învăţături şi scrisori şi pe mulţi îndemnând către pătimire, s-a sfârşit şi el cu sfârşit mucenicesc. Căci tiranul a cercetat cu dinadinsul până l-a aflat, dar, muncindu-l mai întâi cu amar şi cu multe feluri de munci, n-a putut să-l biruiască, ci mai ales el a obosit mai mult, muncindu-l cu multe măiestrii, decât Sfântul Antim, care răbda chinurile şi bătăile. Pentru aceea a dat hotărârea ca să-i taie capul. Şi aşa s-a dus şi el către Domnul, împodobit cu îndoita cunună, a arhieriei şi a pătimirii.

Astfel Nicomidia s-a împodobit cu stelele sfinţilor mucenici, în număr de două zeci de mii, mai adăugindu-se minunatul Glicherie şi prea fericitul Zinon şi cu Teofil, Dorotei, Mardonie, Migdonie, Indis, Gorgonie, Petru şi cele trei sfinte fecioare: Agapia, Teofila şi prea frumoasa Doamna. Iar sfârşitul a toată ceata

este Sfântul Antim, întru slava lui Hristos, adevăratul Dumnezeu, căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh I se cuvine cinste şi slavă în vecii vecilor. Amin.

Sfinţi 20000 de mucenici din Nicomidia - drumul spre sfinţenie

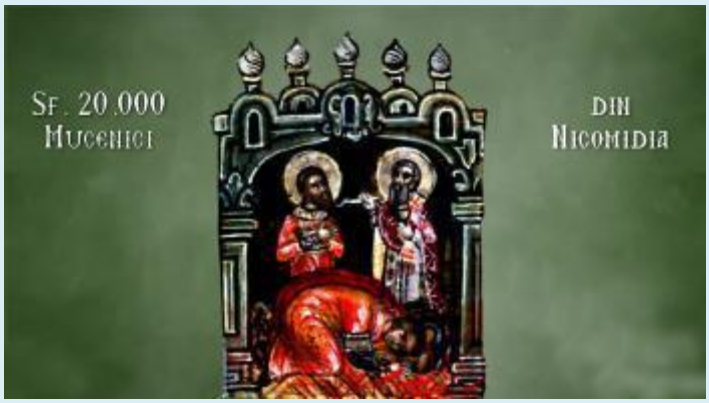

Sosind praznicul Naşterii Domnului, creştinii se adunaseră pentru prima dată pentru a aduce lui Hristos jertfă şi rugăciuni. Uneltind împăratul cu slugile lui, a trimis mulţime de ostaşi cu lemne, câlţi şi altele asemenea, pentru a înconjura lăcaşul. Şi propunându-le creştinilor să se lepede de credinţă, dar fără de biruinţă asupra lor, îndată au aprins focul, toţi cei 20000 de creştini din biserică arzând de vii.

***

Pe vremea când era împărat Maximilian, slujitor idolilor şi plin de mânie împotriva creştinilor, s-a întâmplat ca zeci de mii de oameni să rabde cu bărbăţie chinurile la care erau supuşi, având în suflet bucuria cununei ce îi aştepta. Pornind Maximilian prigoana, printre primii care şi-au arătat credinţa în Dumnezeu au fost Doamna, o fecioară din palatul împărătesc, şi famenul ei, ambii fiind botezaţi pe ascuns de Sfântul Chiril. Pentru acesta şi pentru refuzul lor de a sluji zeilor, Sfântul Chiril a fost ars de viu, după multe lovituri, iar famenul a fost aruncat în temniţă. Fecioara, bătută aspru pentru că împărţise averea ei săracilor, s-a prefăcut apoi a fi nebună şi, ajungând într-o mănăstire, s-a îmbrăcat în haine bărbăteşti, pentru a nu mai fi recunoscută.

În timp ce împăratul aducea jertfe zeilor de la care credea că a primit biruinţa în războaie, s-au auzit glasuri de tunete mari şi au venit fulgere şi ploaie cu piatră, încât toate culturile au fost inundate. Dar Maximilian nu a priceput mânia Domnului şi mai mult prigonea Biserica, distrugând lăcaşurile şi zidind capişti idoleşti.

Aşa a poruncit să fie ars şi Sfântul Glicherie, pentru că nu putea răbda cuvântul propovăduit de el.

Şi pentru că nu mai reuşea să o găsească pe Doamna, a dat ordin să fie risipite şi toate mănăstirile, iar pe fecioare să le batjocorească. Dar Dumnezeu nu a îngăduit planul acestuia, căci vrând mai mulţi bărbaţi să o ruşineze pe Teofila,

una dintre fecioare, au murit, loviţi de cutremur, sau au orbit. Iar pe ea a scos-o un înger luminat şi a dus-o într-o biserică.

Sosind praznicul Naşterii Domnului, creştinii se adunaseră pentru prima dată pentru a aduce lui Hristos jertfă şi rugăciuni. Uneltind împăratul cu slugile lui, a trimis mulţime de ostaşi cu lemne, câlţi şi altele asemenea, pentru a înconjura lăcaşul. Şi propunându-le creştinilor să se lepede de credinţă, dar fără de biruinţă asupra lor, îndată au aprins focul, toţi cei 20000 de creştini din biserică arzând de vii. Şi flacăra nu se stingea de cinci zile, dar nici un miros rău nu ieşea de acolo, ci se simţea doar buna mireasmă a muceniciei. Căci nici unul dintre cei aflaţi în biserică nu s-a înfricoşat de suferinţa ce îi aştepta, ci amintindu-şi de tinerii din Babilon, s-au încurajat unii pe alţii să le urmeze exemplul.

Dar împăratul stăpânit de duhurile necurate nu s-a mulţumit cu aceasta, ci a continuat prigoana.

Sfântului Dorotei i-a tăiat capul, pe Mardonie l-a ars în foc, pe Migdonie l-a îngropat de viu, iar pe Gorgonie, famenul Indis şi pe Petru i-a aruncat în mare, legându-le piatră mare de gât.

Aflând despre acestea Doamna, care până atunci se nevoise într-o peşteră, a coborât din munte şi, cu ajutorul unor pescari, a luat trupurile celor trei mucenici din mare şi le-a îngropat cu cinste, tămâind şi plângând pentru că ea nu se învrednicise de un asemenea sfârşit. Nu a mai durat mult până când sufletul ei plin de dragoste pentru Dumnezeu să treacă la cele veşnice, căci a aflat împăratul că se îngrijeşte de morminte şi a poruncit să îi fie tăiat capul, trupul ei fiind ars apoi.

Şi Sfântului Antim i-a fost tăiat capul cu sabia, pentru că îndemna pe mulţi către cunoştinţa lui Dumnezeu.

Aşa s-au legat de numele Nicomidiei cununile mucenicilor, iar pentru rugă-ciunile lor credinţa a înflorit şi mai mult în inimile celor rămaşi pe pământ.

Sinaxar din 28 decembrie

În această lună, în ziua a douăzeci şi opta, pomenirea sfinţilor douăzeci de mii de mucenici ce au ars în Nicomidia.

După ce împăratul Maximian s-a întors biruitor din lupta împotriva etiopienilor, a vrut să aducă jertfe de biruinţă idolilor. De aceea a trimis scrisori pretutindeni, ca să vină toţi în Nicomidia să se închine zeilor acolo.

Sfântul Antim, episcopul Nicomidiei, a adunat în biserica lui tot poporul lui Hristos, că era atunci sărbătoarea Naşterii lui Hristos, a prăznuit împreună cu ei şi i-a învăţat adevărata credinţă.

Maximian aflând că episcopul este cu creştinii în biserică, a poruncit să pună în jurul bisericii lemne uscate, să le aprindă si să ardă pe creştini.

Când episcopul a aflat aceasta s-a grăbit de a botezat pe catehumeni, a săvârşit Sfânta Liturghie şi a împărtăşit pe toţi creştinii cu dumnezeieştile şi prea curatele Taine. Şi aşa, aprinzându-se lemnele, s-au săvârşit toţi.

Prin harul lui Dumnezeu Sfântul Antim a scăpat nevătămat, ca să fie de folos şi altora. A adus prin botez pe mulţi la Hristos şi după ce a fost mult chinuit, s-a mutat la Hristos, şi a dobândit Împărăţia Cerurilor.

Tot în această zi, pomenirea sfinţilor mucenici cei din senatul roman, care n-au fost în biserică şi n-au fost arşi, ci de felurite chinuri s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ind, care fiind aruncat în mare, s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Gorgonie şi Petru, care în mare s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Zinon, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mardonie, care prin foc s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Dorotei, care a fost căpetenie în oştire şi de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Teofil diaconul, care fiind lovit cu pietre, s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Migdonie, care fiind băgat de viu în groapă, s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Glicherie preotul, care de foc s-a săvârşit.

După ce spurcatul Maximian a hotărât ca să fie arşi în biserică cei douăzeci de mii de sfinţi, a poruncit să fie ucişi şi creştinii care nu s-au întâmplat în biserică şi n-au fost arşi.

Sfântul Ind şi Sfinţii Gorgonie şi Petru au fost legaţi cu pietre şi aruncaţi în mare.

Sfântul Zinon, care era general şi Sfântul Dorotei, căpetenie de oştire, li s-au zdrobit faţa şi dinţii cu pietre şi li s-au tăiat capetele.

Sfântul Mardonie a fost ars în foc.

Sfântul Migdonie a fost băgat de viu într-o groapă şi s-a săvârşit.

Sfântul Glicherie preotul, de foc s-a săvârşit.

Sfântului Teofil, diaconul, i s-a tăiat limba şi a fost lovit cu pietre.

Şi alţii mulţi au primit cununa muceniciei, în ziua aceea.

Sfânta Domna a adunat sfintele moaşte ale tuturor acestora şi le-a îngropat. Apoi s-a urcat într-o corabie şi s-a dus de s-a ascuns într-un loc potrivit. A fost însă pârâtă lui Maximian şi din porunca aceluia i s-a tăiat capul, apoi a fost arsă în foc.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Domna, căreia i s-a tăiat capul cu sabia şi a fost apoi aruncată în foc.

Sfânta muceniţă Domna a trăit pe vremea împăratului Maximian în oraşul Nicomidia. Era preoteasă într-un templu idolesc numit Dodecateu, pentru că avea în el doisprezece idoli. Citind Faptele Sfinţilor apostoli şi Epistolele Sfântului apostol Pavel, i s-a luminat sufletul, a cunoscut adevărata credinţă, a crezut în Hristos şi a fost botezată de Chiril, episcopul Nicomidiei, împreună cu eunucul Ind şi cu mulţi alţii. Era de doisprezece ani când a primit Sfântul Botez.

După mutarea din viaţă a episcopului Chiril, a venit în locul lui, prin hotărârea lui Dumnezeu, Antim.

După ce s-a botezat Sfânta Domna dădea la săraci tot ce primea de la templu. Şeful eunucilor a descoperit-o şi avea de gând să o pedepsească. Ea însă s-a făcut nebună. De aceea a fost trimisă la episcop să o vindece. Şi aşa a ajuns să fie între creştini.

Maximian, după ce s-a întors din războiul împotriva etiopienilor, a căutat pe Domna. Negăsind-o s-a amărât şi avea să fie ucişi mulţi creştini, lucru ce s-a şi întâmplat.

Sfânta Domna a luat moaştele sfinţilor şi le-a îngropat. Aflându-se fapta ei, i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Nicanor, apostolul, care în pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Secund, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Vavila, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Simeon (Simon) "al pietrei", izvorâtorul de mir, ctitorul Mănăstirii Simonopetra (Simonos-Petras) din Muntele Athos, care cu pace s-a săvârşit.

Sfântul Simon a înflorit în grădina Maicii Domnului, în cursul secolului al XIII-lea, într-o perioadă în care imperiul bizantin era divizat şi slăbit în urma cruciadelor, iar capitala fusese mutată la Niceea. Dispreţuind vanităţile acestei lumi s-a retras în Muntele Sfânt, pe lângă un bătrân, pentru a lucra la mântuirea sufletului său.

El şi-a ales un bătrân nu numai experimentat în asceză, dar şi sever şi exigent, şi i s-a supus cu totul ca lui Dumnezeu Însuşi. Ascultarea sa exemplară, umilinţa şi

iubirea pentru părintele său duhovnicesc care însă nu îl scutea nici de mustrări, nici de lovituri au dovedit o înaltă virtute şi au atras admiraţia călugărilor de la Athos. Purtarea sa a atras şi respectul bătrânului său care a încetat să îl mai considere un ucenic, ci mai curând un tovarăş în luptele duhovniceşti.

Totuşi aceste onoruri nu i-au fost pe plac celui ce alesese singurătatea şi să urmeze lui Iisus. Astfel, prin forţa împrejurărilor, a obţinut să plece să trăiască singur. După multe căutări, a ales să trăiască într-o peşteră îngustă şi umedă, pe versantul vestic al Muntelui Athos, la 300 de metri deasupra mării. A luptat zi şi noapte contra asalturilor demonilor, având drept arme doar credinţa, speranţa şi invocarea Numelui atotputernic al Domnului nostru.

Într-o noapte, cu câteva zile înainte de sărbătoarea Crăciunului, a văzut o stea că se desprinde dintr-o dată din cer şi coboară, oprindu-se deasupra unei stânci abrupte în faţa grotei. Presupunând că este o cursă a vrăjmaşului care se transformă adesea în înger de lumină, ascetul n-a crezut.

Vedenia s-a repetat în nopţile următoare până în seara de Crăciun când steaua luminoasă a coborât pe stâncă ca şi steaua din Bethleem, iar o voce s-a auzit din cer: "Nu te îndoi, Simoane, slugă credincioasă a Fiului Meu! Priveşte acest semn şi nu părăsi acest loc pentru a merge în singurătate aşa cum îţi doreşti, pentru că aici doresc să întemeiezi o chinovie pentru mântuirea multor suflete."

Liniştit fiind de vocea Maicii Domnului, Simon a fost dus în extaz la Bethleem înaintea copilului Hristos, cu Îngerii şi Păstorii; apoi, venindu-şi în fire, s-a apucat fără întârziere să construiască Noul Bethleem.

Puţin după această viziune, trei tineri fraţi dintr-o bogată familie din Thesalia (sau din Macedonia), auzind de virtuţile Sfântului Simon, au venit la el punându-i la picioare toată averea lor ca şi cei trei Magi şi rugându-l să-i primească ucenici.

Venind apoi muncitorii, au vrut să înceapă să construiască dar, văzând că locul pe care îl arăta lor Sfântul Simon este atât de abrupt şi periculos, au refuzat şi l-au acuzat că şi-a pierdut minţile.

Chiar în acel moment, fratele care le aducea de băut a alunecat şi a căzut în prăpastie. Erau siguri că fratele a murit şi aceasta le-a confirmat reproşurile pe care le făcuseră sfântului. Dar care nu le-a fost mirarea când, datorită rugăciunilor Sfântului Simon, l-au văzut pe fratele urcând pe celălalt versant cu burduful de vin şi cu paharul plin în mână pregătit să îi servească. Crezând, muncitorii au devenit călugări şi au putut vedea de nenumărate ori în timpul construirii chinoviei că Domnul i-a dat o mare putere slugii sale.

Construcţia fiind terminată, la Noul Bethleem au început să vină destul de mulţi călugări. Dar într-o zi au debarcat pe insulă piraţii sarazini. Sfântul Simon i-a întâmpinat cu daruri, sperând să îi abată de la a devasta mănăstirea. Cum însă aceştia, nemulţumiţi, s-au aruncat cu sălbăticie asupra lui, au fost pe loc orbiţi, iar unuia dintre ei, care ridicase iataganul asupra sfântului, i-a fost paralizat braţul. Cuceriţi de rugăciunea sfântului, ei se pocăiră, primiră Sfântul Botez şi deveniră toţi călugări.

După mulţi ani în care harul pe care i l-a dat Dumnezeu s-a vădit în multe minuni, profeţii şi mai ales prin învăţătura sa, Sfântul Simon a adormit în pace, înconjurat de ucenicii săi cărora le-a cerut pentru ultima dată să respecte învăţătura primită cu frică de Dumnezeu, credinţă, grijă şi ascultare totală faţă de egumen şi duhovnic.

Din mormântul sfântului a început să curgă mir care făcea multe minuni (de unde şi numele de Mirovlitul). Dar distrugerile repetate ale mănăstirii au făcut să nu mai rămână nici o urmă a mormântului sau a moaştelor sale. Cu toate acestea, sfântul nu a încetat să fie o prezenţă nevăzută protejând în multe rânduri pe cei ascultători, mustrându-i greu pe cei neglijenţi sau pe profanatori.

În ziua când este sărbătorit, unii au putut vedea o lumină divină ieşind din peşteră sau acoperindu-i icoana din biserică ca un voal.

Un secol după adormirea sa, fiica despotului Macedoniei, Jean Ugles, a fost eliberată de un duh necurat cu ajutorul Sfântului Simon. Drept mulţumire, tatăl său a transformat mica mănăstire a Sfântului Simon într-un aşezământ bogat cu multe proprietăţi.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii 20.000 de mucenici din Nicomidia (Harţi)

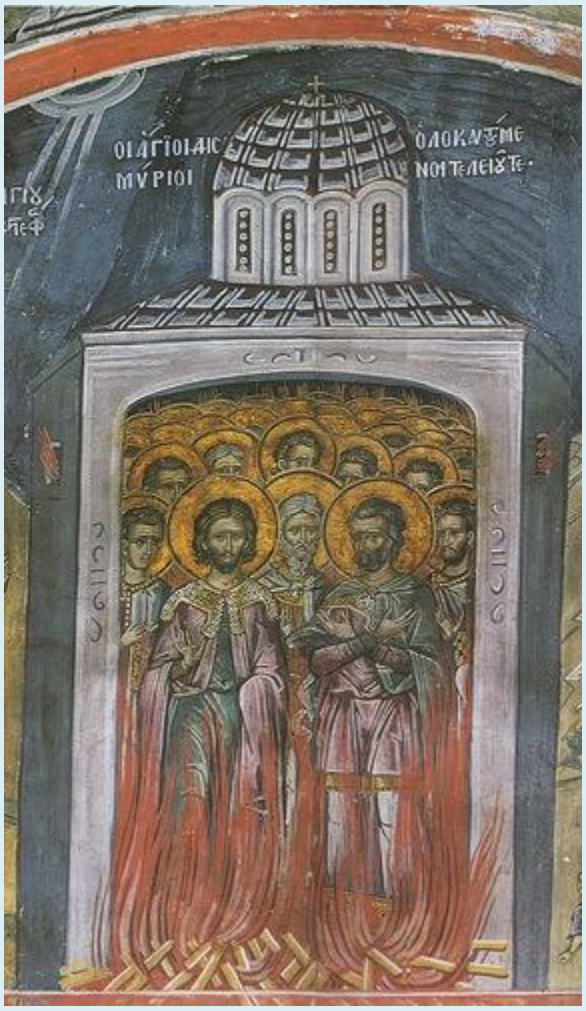

După ce împăratul Maximian (304-311) i-a biruit pe etiopieni, a vrut să aducă jertfe de biruinţă idolilor. De aceea, pretutindeni a trimis scrisori, ca toţi locuitorii imperiului să vină în Nicomidia şi să se închine zeilor acolo.

Astfel, în cetatea Nicomidiei s-au adunat nenumăraţi oameni, iar printre cei aduşi cu forţa de soldaţi se aflau şi numeroşi creştini, care aflând că în biserica cetăţii Sfântul Antim, episcopul Nicomidiei, săvârşea Sfânta Liturghie, cu prilejul Naşterii Domnului, au mers în număr mare la biserică să se roage.

Maximian, aflând aceasta, a poruncit ca în jurul bisericii să fie puse lemne uscate şi să-i ardă pe creştini de vii.

Atunci, Sfântul Antim s-a grăbit să-i boteze pe catehumeni şi i-a împărtăşit pe toţi credincioşii cu dumnezeieştile şi prea curatele Taine. Şi aşa, aprinzându-se lemnele, toţi creştinii dinăuntru au ars ca nişte făclii vii.

Iar pe uliţele cetăţii, ostaşii tăiau cu săbiile pe cei ce mărturiseau credinţa în Hristos. Şi au pierit atunci 20.000 de mucenici.

Prin harul lui Dumnezeu, Sfântul Antim a scăpat nevătămat, ca să fie de folos şi altora. El a adus, prin Botez, pe mulţi la Hristos, şi după ce a fost chinuit mult s-a mutat la Hristos şi a dobândit Împărăţia cerurilor.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinții 20.000 de mucenici din Nicomidia (Harţi)

Acești 20.000 de mucenici au pătimit în anul 287, pe când în Nicomidia păstorea episcopul Chiril. Pătimirea a început cu botezarea unei fecioare pe nume Doamna. Aceasta era preoteasă slujitoare a idolilor din palatul împăratului Maximian (285-305).

Aflându-se că tânăra s-a creștinat și a împărțit averea sa săracilor, episcopul Antim, urmașul lui Chiril, i-a găsit o mănăstire de maici ca să se ascundă.

Într-o zi de sărbătoare creștină, împăratul Maximian a intrat în Episcopia de Nicomidia căutându-l pe Antim, însă nu l-a găsit. În biserică fiind foarte multă lume, împăratul s-a întors către cei de față și le-a zis: „Lepădați-vă de credința voastră, că de nu veți asculta, voi arde locașul acesta cu voi toți”.

La această cerere a împăratului, preotul Glicherie a răspuns fără frică: „Nici darurile tale nu le poftim, nici de îngrozirile tale nu ne temem, fiindcă avem arme de sus de la Împăratul a toate și nădăjduim că stându-ți împotrivă vom dobândi o minunată biruință, că fiind bătuți de tine, noi biruim”.

Glicherie a fost supus chinurilor și în cele din urmă martirizat în afara orașului. Împăratul Maximian observând că în convoiul preoților păgâni nu se află nici Indis și nici Doamna, a poruncit să fie căutați și aduși înaintea sa.

Pe Indis l-au adus imediat și l-au întemnițat. Aflând că tânăra Doamna se află în mănăstire, stareța Agatie a tuns-o, a îmbrăcat-o bărbătește și i-a poruncit să se ascundă în munți printre alți creștini.

În astfel de împrejurări a început sărbătoarea Nașterii Domnului. Creștinii nu au ținut cont de asupririle persecutorilor și s-au strâns în biserică, au închis ușile și au început să se roage. Ostașii lui Maximian au pus lemne în jurul bisericii și au dat foc. Creștinii care încă se mai aflau afară au fost și ei aruncați în foc.

În dorința de a scăpa de toți creștinii din Nicomidia, împăratul i-a omorât și pe Dorotei, și pe Indis, care se aflau în temniță. Auzind fecioara Doamna toate acestea, și-a părăsit peștera în care stătea ascunsă și s-a dus la țărmul mării și i-a îngropat cu ajutorul unor creștini din cetate.

Aflând împăratul că un tânăr stă tot timpul lângă mormintele creștinești de lângă zidurile orașului, a poruncit să fie omorât și acesta. Astfel, a primit moarte martirică fecioara Doamna și mai târziu și episcopul Antim.

Troparul, glas 2: Purtătorilor de biruinţă ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sângiurile voastre şi sfinte sunt locaşurile care au primit trupurile voastre. Că în locul de chinuri pe vrăjmaşi i-aţi biruit şi cu îndrăzneală pe Hristos L-aţi propovăduit. Pe Dânsul, ca pe un Bun, rugaţi-L pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

Proloage din 28 decembrie

Luna decembrie în 28 de zile: Sfinţii douăzeci de mii de mucenici, care au ars în Nicomidia.

Nelegiuitul împărat Maximian (304-311), biruitor întorcându-se din războiul ce purtase împotriva etiopienilor şi socotind că zeii şi idolii i-au adus lui biruinţa în lupte, a voit să aducă jertfele cele de mulţumire zeilor, în Nicomidia.

Deci, a trimis în toate părţile vestitori, ca să pornească pe toţi supuşii săi să se închine, împreună cu împăratul, la chipurile zeilor ce erau acolo. Drept aceea, s-a adunat în cetatea aceia mulţime nenumărată de popor, de nu încăpea prin case şi petrecea pe uliţe şi pe câmpul din vecinătate, aşteptând porunca împăratului. Şi era praznicul Naşterii Domnului, din anul 304 de la mântuirea lumii.

Şi printre cei aduşi cu sila de ostaşi, se afla mulţime multă de creştini care, nevoind să meargă la capiştea idolească şi aflând că în biserica cetăţii Sfântul Antim, episcopul Nicomidiei, săvârşeşte Sfânta Liturghie, au mers în mare număr la biserică şi ascultau slujba ce se săvârşea acolo.

Deci, Maximian, aflând de aceasta, s-a mâniat şi, trimiţând ostaşi, aceştia au încuiat pe dinafară uşile bisericii, ca să-i dea foc şi să ardă pe creştini.

De aceea, aflând episcopul, s-a grăbit de a boteza pe cei ce nu erau încă botezaţi, şi i-a împărtăşit pe toţi cu Dumnezeieştile şi Preacuratele Taine, îmbărbătându-i să primească moartea pentru Hristos.

În vremea aceasta, slujitorii împărăteşti au aprins lemnele şi flăcările au cuprins toată biserica şi toţi creştinii dinlăuntru au ars ca nişte făclii vii.

Iar pe uliţele cetăţii, ostaşii tăiau cu săbiile pe cei ce mărturiseau credinţa în Hristos. Şi au pierit atunci ca la 20000 de mucenici.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Întru această zi, cuvânt din Pateric, despre Ioan Colovul.

Se spune despre ava Ioan Colovul că, după ce a mers la un părinte teban, care petrecea în pustiul Schitului, a luat părintele lui un lemn uscat şi l-a răsădit şi i-a zis lui: "În toate zilele să-l uzi pe acesta cu un ulcior de apă, până ce va face rod."

Însă, era apa departe de dânşii, atâta cât se ducea de cu seară şi venea dimineaţa.

Deci, până la trei ani udându-l, s-a prins lemnul acela şi a făcut rod. Şi părintele lui, culegând rodul, l-a dus pe el la biserică, grăind: "Fraţilor, veniţi de vedeţi şi mâncaţi din rodul acesta al ascultării.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur, despre flămânzire şi post.

Sunt mulţi care zic: "De ce trebuinţă este postul la cei care vieţuiesc în curăţie?" Dar aceasta este o întrebare a celor leneşi şi slabi. Că, cine a fost mai curat decât Adam? Şi încă şi pe acesta nu l-a lipsit Dumnezeu de post. Pentru că ceea ce i-a zis lui: "Din toţi pomii ce sunt în Rai să mâncaţi, iar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mâncaţi dintr-însul" - acesta este chip al postului. Şi de vreme ce de acest post a fost de trebuinţă în Rai, apoi cu cât mai mult, afară din Rai este el trebuitor.

Dacă, mai înainte de răni, era trebuinţă de ierburi vindecătoare, apoi, cu cât mai vârtos, în vreme de răni? Deci, până a nu veni încă războiul asupra noastră, a fost trebuinţă de arme, cu cât mai mult acum, când stăm în mijlocul războiului poftelor?

Încă să cunoaşteţi cât Se mânie Dumnezeu, când se huleşte postul şi cât îl iubeşte pe cel ce îl ţine cu cinste. Adam n-a cinstit postul; drept aceea a auzit glasul Domnului, zicându-i: "Pământ eşti şi în pământ vei merge." Iată cât se mânie Dumnezeu când defaimă cineva postul, că moarte aduce asupra celui ce nu poartă de grijă de el.

Dar, iată acum puterea postului. Că postul întoarce jumătate din calea ce duce la moarte. Pildă şi dovadă despre aceasta avem nu de la doi oameni sau trei, ci de la un popor întreg, al cetăţii celei mari a ninivitenilor, care era aproape de pieire, de nu s-ar fi întors cu pocăinţă şi cu post. Şi aceştia, adică, neavând nici lege, nici ştiinţă de ceva, singuri şi-au pus lor lege: postul.

Deci, noi cum să ne lepădăm de acela pentru care avem o mulţime de dovezi? Că Moise şi Ilie, când voiau să se apropie şi să vorbească cu Dumnezeu, la post alergau mai întâi şi mâini pătrunse de post aveau ei ridicate spre cer.

Încă şi Însuşi Domnul Dumnezeul nostru Iisus Hristos a flămânzit, vreme de patruzeci de zile, netrebuindu-I lui post, ci dându-ne nouă armă de biruinţă asupra a toată puterea diavolului.

Dumnezeului nostru slavă acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida din 28 decembrie

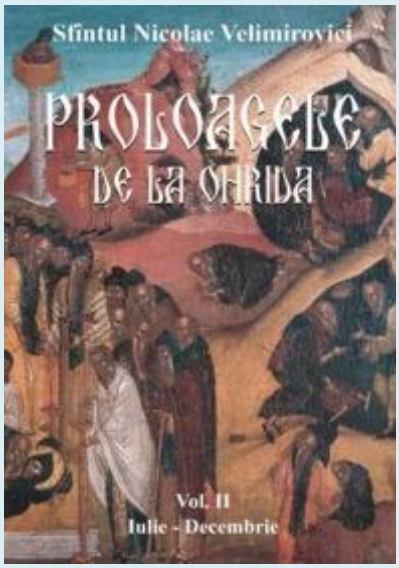

Pomenirea celor douăzeci de mii de mucenici [arşi în biserica] din Nicomidia

În timpul domniei răului împărat Maximian Hercules, a înflorit minunat la Nicomidia credinţa creştină, sporindu-şi roada din zi în zi.

Aflându-se odată împăratul în această cetate şi aflând de numărul mare de creştini din ea, şi de înflorirea pe care o cunoaşte credinţa creştină, s-a umplut de ură şi a pus la cale exterminarea ei. Se apropia praznicul Naşterii Domnului şi împăratul ştia că atunci toţi creştinii se vor strânge în marea biserică din Nicomidia. De aceea el a poruncit ca, biserica să fie înconjurată de lemne uscate, cărora soldaţii la momentul cuvenit să le pună foc. Astfel, când toţi creştinii se strânseseră după miezul nopţii în biserică pentru săvârşirea Sfintei Liturghii, soldaţii au înconjurat biserica şi nu au mai permis nimănui să iasă din ea.

Înăuntru a intrat trimisul împăratului care le-a vestit creştinilor că împăratul îi somează să jertfească idolilor, altfel vor fi arşi de vii.

Atunci arhidiaconul bisericii, aprins de focul râvnei dumnezeieşti şi atlet al lui Hristos, a întărit poporul şi i-a pus înainte slava muceniciei la care îi cheamă Dumnezeu. El le-a pus înainte pilda celor trei Tineri din cuptorul de foc: „Iată, Fraţilor, Masa Sfintei Jertfe stă înaintea noastră, pe ea Domnul Se aduce acum Jertfă pentru noi! Oare nu ne vom pune şi noi vieţile spre a Lui slavă şi a noastră mântuire în acest loc sfânt?"

Poporul s-a umplut de Duhul Sfânt şi au voit cu râvnă să răspundă dumnezeieştii

chemări. Atunci toţi catehumenii au fost botezaţi şi unşi cu Sfântul şi marele Mir. *(Atunci înaltpreasfinţitul Antim a împărtăşit tot poporul din biserică cu Preacuratele lui Hristos Taine. De asemenea, "Prin harul lui Dumnezeu Sfântul Antim a scăpat nevătămat, ca să fie de folos şi altora. El a adus prin Botez pe mulţi la Hristos şi după ca a fost mult chinuit, s-a mutat la Hristos şi a dobândit Împărăţia Cerurilor." - vezi Sinaxarul Sfinţilor din Minei.)*

Soldaţii, văzând răspunsul lor, au pus foc bisericii, incendiind lemnele aşezate din timp. Toţi cei douăzeci de mii de oameni dinăuntru au ars de vii, înălţând cântări de laudă lui Dumnezeu. Biserica a ars timp de cinci zile; din ea s-a înălţat un fum de o bună mireasmă negrăită care a umplut tot ţinutul.

Deasupra locului a stat o lumină aurie, negrăită, ca străbătută de raze de soare. Aşa s-au săvârşit către Domnul aceste mii de bărbaţi, femei şi copii, încunu-nându-se cu cununile veşnicei slave de către Domnul Hristos, în fericita Lui împărăţie. Ei au luat mucenicia la anul 302.

Pomenirea cuviosului părintelui nostru Simeon, izvorâtorul de mir

El a fost întemeietorul Sfintei mânăstiri Simonospetra din Sfântul Munte Athos.

El s-a prea slăvit cu asprele nevoinţe întru care pururea s-a nevoit, cu vederile dumnezeieşti şi cu facerile de minuni.

El s-a săvârşit cu pace către Domnul, la anul 1257.

Pomenirea Sfintei muceniţe Domna

Ea a fost fecioară şi preoteasă păgână la curtea împăratului Maximian. Dar citind Faptele Sfinţilor apostoli, pe care le dobândise într-un oarecare fel, duhul ei s-a curăţit şi s-a aprins de lumina adevărului, iar fecioara Domna a crezut în Hristos şi s-a botezat de către episcopul Chiril al Nicomidiei, împreună cu eunucul Ind.

Sfântul Chiril a sfătuit-o pe ea să intre în Mânăstirea ce avea egumenă pe fericita Agatha, ceea ce fecioara Domna a şi făcut. Dar căutând-o împăratul, fericita Agatha a îmbrăcat-o pe Domna în haine bărbăteşti şi a ascuns-o într-o mânăstire de bărbaţi.

Aceasta s-a întâmplat pe când la Nicomidia ardeau de vii în biserică cei douăzeci de mii de mucenici, din porunca aceluiaşi Maximian.

Imediat după acest holocaust, la porunca împăratului, Sfinţilor Ind, Gorgonie şi Petru li s-au legat de gât piatra de moară şi au fost aruncaţi în mare.

Marelui general Zeno, care s-a împotrivit pe faţă împăratului, acuzându-1 de crime şi de idolatrie, i s-a tăiat pe loc capul; Sfântul Theofil, diaconul Sfântului episcop Antim, a fost asasinat prin bătaia cu pietre şi cu săgeţi; Fericita egumenă Agatha, precum şi aristocraţii Dorotei, Mardonie, Migdonie şi Eftimie au fost şi ei asasinaţi pentru mărturisirea lui Hristos.

Într-o noapte, fecioara Domna, mergând pe ţărmul mării [îmbrăcată în straie bărbăteşti], a văzut nişte pescari cum îşi aruncă mrejele în mare. Ea atunci plângea uciderea Sfântului Ind.

Strigată de pescari să le ajute la scoaterea mrejelor din apă, ea a mers şi a văzut că în mreje s-au aflat trei trupuri de oameni. Ea atunci i-a recunoscut pe Sfinţii Ind, Gorgonie şi Petru şi luând trupurile lor, le-a îngropat cu cinste.

Aflând împăratul că există un tânăr care în fiecare noapte merge şi tămâiază mormintele mucenicilor creştini, el a poruncit prinderea şi decapitarea lui.

Astfel a fost omorâtă Sfânta Domna, încununându-se cu cununa veşnicei slave a muceniciei de către Domnul Hristos şi strămutându-se la locaşurile cele cereşti unde se bucură pururea împreună cu ceilalţi mucenici, prietenii ei.

Cântare de laudă la Sfinţii douăzeci de mii de mucenici din Nicomidia

O, Sfinţilor mucenici, chinul vostru a pierit,
De pe ale voastre feţe lacrima s-a şters,
Rănile s-au vindecat.

Chinul Bisericii însă va mai dura,
paharul suferinţelor ei
Nu s-a umplut desăvârşit.

O, Sfinţilor slăviţilor mucenici,
noi pe voi vă rugăm:
Apăraţi Biserica până la sfârşit!

O, Sfinţilor mucenici, ai lumii biruitorilor,
împotriva voastră s-au ridicat toate legiunile din iad.
Voi statu-le-aţi împotrivă, ca nişte viteji,
Iar ele s-au prăvălit în neant.
Voi acuma priviţi Faţa Sfintei Treimi,

În dumnezeiasca Lumină vă bucuraţi.

O, Sfinţilor mucenici,
noi ale voastre răni le sărutăm,
Şi ale voastre lacrimi, al vostru sânge sfânt.

Voi fortăreaţă sunteţi
a Bisericii lui Hristos,
Rugaţi-vă Lui pentru noi,
cei din Ea!
Rugaţi-vă Lui ca să ne facă vrednici
Fraţii voştri să ne numim şi noi.
Rugaţi-vă Lui ca să ne asemănăm vouă,
O, Sfinţilor viteji, ai harului Fii!

Cugetare

Iată o istorie din viaţa Dumnezeiescului Prunc: apropiindu-se Preasfânta Fecioară Maria cu Dumnezeiescul Prunc şi dreptul Iosif de cetatea Hermopolis [Cairo], ei au văzut un copac înaintea porţilor cetăţii. Cei care veneau de departe, obosiţi, obişnuiau să se odihnească sub acest copac, mai înainte de a intra în cetate, în pofida faptului că nu era un copac foarte înalt, nici foarte des, iar umbra nu era foarte bună. Dar în acea ţară secetoasă şi fără vegetaţie egiptenii numeau acel copac „Persea" şi se închinau la el ca la o divinitate, crezând că un duh locuieşte în el. În realitate, în acel copac locuia un diavol.

Apropiindu-se de acel copac dumnezeiasca Familie, copacul s-a cutremurat cu un cutremur înfricoşat, iar duhul necurat a fugit de acolo, căci s-a temut de apropierea Pruncului Hristos. Atunci s-a văzut lucru de minune: copacul şi-a aplecat coroana lui rară până la pământ, închinându-se înaintea Pruncului Dumnezeu, ca o fiinţă raţională. Copacul a rămas astfel îndoit, dăruind de atunci înainte umbră minunată călătorilor osteniţi. De atunci copacul a căpătat miraculoase puteri tămăduitoare de la Pruncul Hristos, care vindecau toate neputinţele oamenilor.

Sfinţii călători au mers după aceea în satul Maratea. În apropiere de sat ei au văzut un smochin şi intrând dreptul Iosif în sat spre a rândui cele de trebuinţă, Preasfânta Fecioară au mers sub smochin cu Pruncul ca să afle odihnă. Şi o, minune! Pomul s-a aplecat cu ramurile până la pământ, sporind minunat umbra atât de trebuitoare! Iar tulpina groasă a smochinului s-a despicat, dăruind locaş de odihnă Pruncului şi Mamei! Lucru şi mai minunat încă, izvoraş de apă proaspătă şi vie a izbucnit atunci lângă smochin.

Dreptul Iosif a aflat căsuţă de locuit în apropierea smochinului minunat şi acolo s-au sălăşluit. Iar acela a fost singurul izvor de apă proaspătă şi vie din întregul Egipt, căci singura altă apă a Egiptului vine din Nil, care se ramifică în mulţime de canale. Astfel, cele asemenea se adună împreună: Domnul Hristos, Izvorul Nemuritor al Apei celei Vii, a făcut să izvorască doar prin simpla Lui prezenţă izvorul apei celei vii şi proaspete din adâncul pământ.

Luare aminte

Să luăm aminte la soborul Sfinţilor mucenici ai lui Hristos:

- *La cum au îndurat moartea cu vitejie, nelepădându-se de Hristos;*
- *La cum, din dragoste pentru Hristos Domnul, au mers la a lor moarte ca şi la un praznic;*
- *La cum ei se bucură acum în ceruri de Sfânta Lui Faţă şi se roagă Lui pururea pentru noi.*

Predică despre Preasfânta Fecioară Maria, de Dumnezeu Născătoarea

Mama Lui a zis celor ce slujeau: Faceţi orice vă va spune (Ioan 2: 5).

Iată aici bucurie pentru toţi credincioşii! Cea care stă cel mai aproape de Domnul Hristos Mântuitorul în ceruri, aşa cum a stat şi pe pământ, poartă de grijă de credincioşi, se pogoară la ei, îi ajută şi îi sfătuieşte. *Faceţi orice vă va spune* El, Care este Fiul meu şi Dumnezeul meu. Aşa i-a sfătuit Ea pe slujitorii de la Nunta din Cana Galileii, iar ei au făcut cuvântul ei şi au văzut minunea.

Din acele puţine cuvinte ale Preasfintei Fecioare, Mireasa lui Dumnezeu, înregistrate de Sfânta Scriptură, noi primim o învăţătură foarte scumpă, singura şi cea mai adevărată învăţătură scripturistică pe care a dat-o Ea omenirii în timpul
vieţii ei pământeşti. *Faceţi orice vă va spune!* Ca şi când ar fi voit să spună: El cunoaşte toate; El poate toate; El vă iubeşte pe voi toţi; de aceea, nu vă uitaţi nici încoace, nici încolo, ci priviţi numai la El şi împliniţi cuvântul Lui!

Preasfânta Fecioară a cunoscut că responsabilitatea ei în această lume este aceea de a vieţui numai Domnului, de a îndruma pururea omenirea către Domnul ca Izvor al Vieţii şi ea în mod voluntar îşi continuă şi din ceruri responsabilitatea ei de pe pământ.

De-a lungul întregii istorii a Bisericii, ea a povăţuit şi povăţuieşte neîncetat omenirea să facă tot ceea ce Domnul spune. Aceasta este Evanghelia ei, Evanghelia Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi Pururea Fecioarei Maria. Ea

nu constă din cele patru Cărţi ale Evangheliştilor Noului Testament, ci din patru cuvinte: *Faceţi tot ce Spune.*

O, fraţilor, să o ascultăm pe ea! Să o ascultăm ca pe o maică a noastră şi mai mult decât pe mama noastră! Căci ea cel mai mare bine îl doreşte pentru noi, anume să împărăţim veşnic alături de Fiul ei întru Veşnica Lui împărăţie.

O, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioară, ajută-ne nouă să împlinim cuvintele Lui! Căci numai a ta şi a Lui este toată slava şi mulţumita în veci. Amin.

orthodoxwiki - Nicomidia

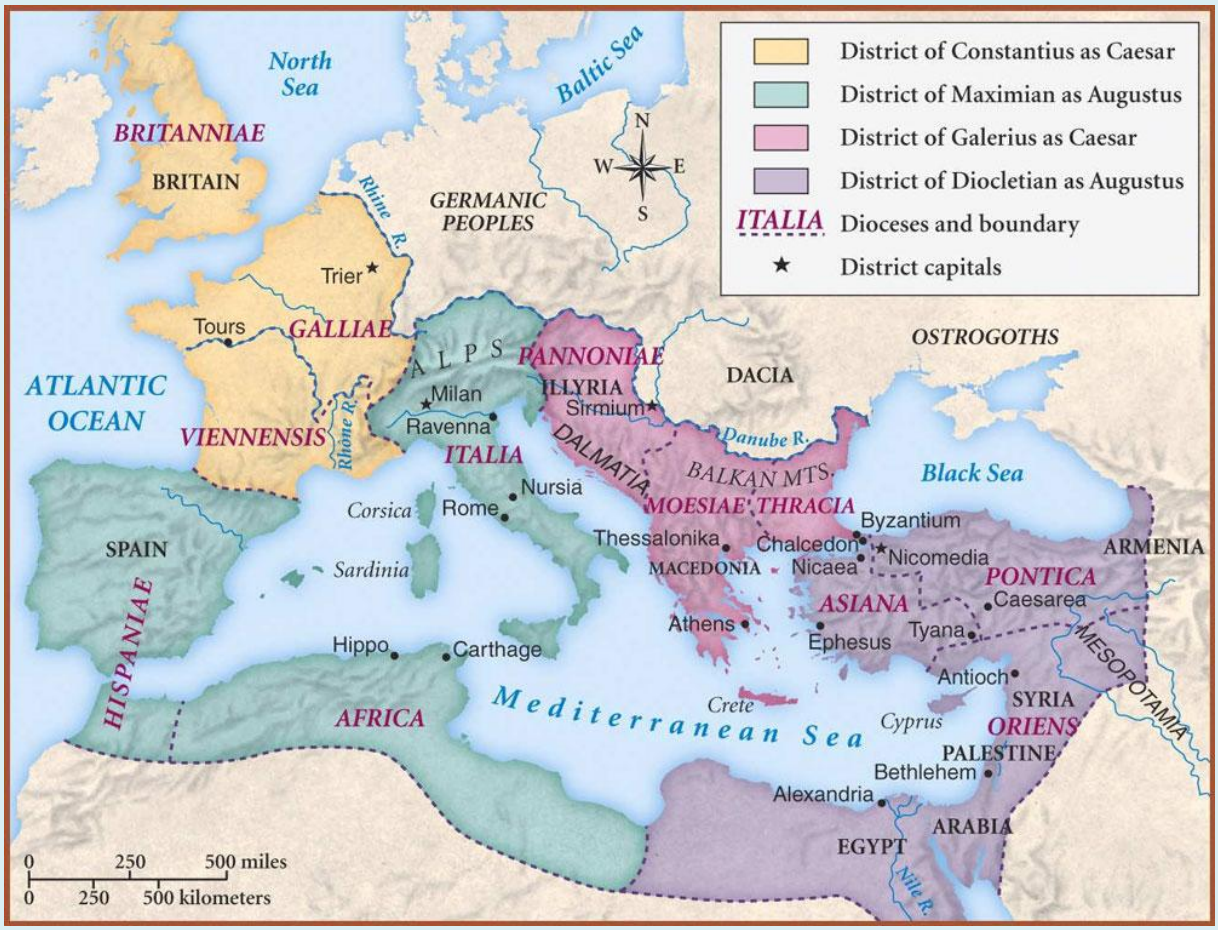

Nicomidia, Calcedon, Bizanț și Niceea în prima tetrarhie, cca. 293 d.Hr.

Nicomidia (sau Nicomedia, în limba gracă: Νικομήδεια) a fost un oraș din Asia Mică, în apropiere de Constantinopol și de Niceea, care a fost capitala interimară alui Constantin cel mare în timp ce orașul Bizanț era reconstruit. În perioada imediată de după recunoașterea oficială a creștinismului, Nicomidia a fost scaun episcopal al casei imperiale. În zilele noastre, orașul, care continuă să existe, se numește Izmit, în Republica Turcă.

Istoric

Nicomidia (grecește: Νικομήδεια) era cunoscut și sub alte nume. Cel mai vechi oraș de pe acest loc a fost fondat în secolul al VIII-lea î.Hr. Cunoscut inițial sub numele de Astacus sau Olbia, orașul a fost reconstruit de Nicomede I de Bitinia în secolul al III-lea î.Hr. și redenumit Nicomidia, devenind cu timpul unul din cele mai importante orașe din nord-vestul Asiei Mici. Odată cu introducerea sistemului de guvernare tetrarhic în Imperiul Roman, Dioclețian a făcut orașul capitală a părții răsăritene a imperiului în anul 286.

După înfrângerea lui Licinius din anul 324, Constantin a folosit Nicomidia ca și capitală interimară. El a murit în vila regală în 337, care se găsea aproape de Nicomidia. Pentru încă multe secole, Nicomidia și Niceea vecină au rămas orașe importante în politica imperială și a Bisericii Ortodoxe. Niceea a fost aleasă ca loc de desfășurare a ceea ce va fi cunoscut sub numele de Sinodul I Ecumenic deoarece se găsea aproape de reședința lui Constantin din Nicomidia. La această reședință Eusebiu de Nicomidia l-a botezat pe Constantin în 337.

După ce zona a fost cucerită de turcii otomani în 1326, numele orașului a fost schimbat în Izmit.

Sfinți din Nicomidia

Sfinții 20.000 mucenici din Nicomidia

La anul 288, din porunca împăratului Dioclețian (284-305), în timpul unei persecuții împotriva creștinilor, s-a dat foc bisericii din Nicomidia, murind pentru Hristos douăzeci de mii de creștini ca sfinți mucenici.

Episcop al orașului Nicomidia era atunci Sfântul ierarh Antim. El s-a aflat în fruntea credincioșilor săi în această încercare și i-a încurajat a-și pune în Dumnezeu toată încrederea și nădejdea.

Prin harul și providența lui Dumnezeu, Sfântul Antim și alți câțiva creștini, au scăpat atunci de moarte și s-au ascuns în munții din împrejurimi. Dar după câțiva ani ei au fost prinși și sfântul episcop a fost adus legat înaintea lui Maximian (305-311), unde a mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos. După ce a fost chinuit în zadar ca să abjure credința creștină, i s-a tăiat capul.

Sfinții 20.000 de mucenici sunt prăznuiți la data de 28 decembrie, iar prăznuirea Sfântului ierarh Antim se face la data de 3 septembrie.

Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon

Sfântul Pantelimon s-a născut în anul 275 în cetatea Nicomidia, din Asia Mică. La naștere a primit numele de Pantoleon, care înseamnă "cel puternic în toate ca un leu". După ce a primit învățătura creștină și botezul de la Sfântul mucenic Ermolae (cel pomenit în calendarul ortodox la 26 iulie), numele său a devenit Pantelimon ("cel cu totul milostiv").

Școlit în știința medicală a vremii, el adaugă acesteia un caracter creștin, prin chemarea numelui Domnului nostru Iisus Hristos, pentru vindecarea deplină nu numai a trupurilor dar și a sufletelor celor aflați în neputințe și nevoi. Plin de har

și de credință, pentru mărturisirea cea întru Hristos el a fost supus la diverse chinuri, din porunca împăratului Maximian, dar a rămas nevătămat.

Maximian, văzând puterea credinței lui Pantelimon și refuzul său constant de a se închina zeilor păgâni, a poruncit în cele din urmă să fie decapitat. Când i-a fost tăiat capul (303 sau 305) nu a curs sânge, ci lapte, iar măslinul uscat de care fusese legat martirul a înverzit pe dată și a rodit cu fructe din belșug. Auzind acestea, împăratul a poruncit ca și trupul sfântului și acel măslin să fie arse. Mai târziu, după plecarea soldaților lui Maximian, credincioșii au scos din cenușă trupul neatins de foc al Sfântului Pantelimon și l-au îngropat cu mare cinste.

Sfânta muceniță Iuliana

Sfânta muceniță Iuliana a trăit pe vremea împăratului Maximian. Era din Nicomidia, copila unor părinți bogați. Părinții au logodit-o cu un senator elin, cu numele Eleusie.

Logodnicul voia să se facă nunta, dar sfânta n-a vrut, ci a zis: "Nu mă mărit cu tine, până nu ajungi prefectul cetății".

După ce a ajuns prefect, sfânta i-a zis iarăși: "N-am să primesc să mă mărit cu tine, dacă nu treci de la slujirea idolilor la credința creștinilor". Logodnicul a spus totul tatălui ei. Tatăl, pentru că n-a putut să o întoarcă de la credința în Hristos, a dat-o pe mâna prefectului, logodnicul ei, ca să o cerceteze după legile romane.

Prefectul a dezbrăcat-o de haină și a poruncit să fie chinuită cumplit și apoi a poruncit să fie aruncată în temniță. În noaptea în care a fost aruncată în temniță, pe când se ruga, s-a apropiat de ea, în chip de înger, dușmanul nevăzut al tuturor oamenilor, diavolul, și a îndemnat-o să jertfească idolilor, ca să scape. Sfânta l-a alungat și l-a făcut să mărturisească, chiar fără voia lui, cine este.

A fost adusă din nou în fața prefectului, dar a rămas neclintită în dragostea pentru Hristos. De aceea a fost aruncată într-un cuptor încins tare, care cu minune, cuptorul s-a răcit. La vederea minunii, cinci sute de bărbați împreună cu o sută treizeci de femei au crezut în Hristos și au fost tăiați îndată cu sabia. Iar mucenița a fost supusă din nou la chinuri; dar arătându-se mai tare decât toate aceste încercări, a fost tăiată cu sabia.

Era sfânta de 16 ani când a fost logodită de părinții ei cu Eleusie; iar când s-a logodit cu Hristos prin mucenicie era de 18 ani. Prăznuirea ei se face în ziua de 21 decembrie.

Sfinții mucenici prăznuiți la 21 decembrie

În ziua de 21 decembrie, pe lângă Sfânta muceniță Iuliana, se mai face pomenirea mai multor mucenici:

- *Sfinții cinci sute de mucenici din Nicomidia, care de sabie s-au săvârșit.*
- *Sfintele o sută treizeci de femei din Nicomidia, care de sabie s-au săvârșit.*

Vasile, episcopul Amasiei

Sfântul Vasile, episcop al cetății Amasiei, a fost adus din porunca lui Liciniu (pe când se lupta împotriva lui Maximin) la Nicomidia, și acolo i s-a tăiat capul. Prăznuirea lui se face la data de 26 aprilie.

Sfinții 3628 de mucenici din Nicomidia

Sfinții 3628 de mucenici din Nicomidia au suferit chinurile sub împărații Dioclețian (284-305) și Maximian (284-305). Aceștia erau creștini ce veneau din Alexandria (Egipt), unde au cunoscut credința creștină odată cu mucenicia Sfântului Petru, arhiepiscopul Alexandriei (prăznuit la 24 noiembrie).

Luându-și femeile și copiii cu ei, aceștia au venit în Nicomidia și s-au prezentat ei înșiși, de bună voie, în fața chinuitorilor spunând simplu: "Noi suntem creștini".

La început Dioclețian a încercat să-i convingă să renunțe la Hristos, dar văzând că nu ajunge la nici un rezultat, a poruncit să li se taie capetele, iar trupurile să fie aruncate într-o groapă în flăcări.

Mulți ani după aceea, moaștele sfinților mucenici s-au descoperit în diferite împrejurări minunate și pline de har. Prăznuirea lor se face la data de 2 septembrie.

Episcopi

Antim de Nicomidia, aprox. 280-310
Eusebiu de Nicomidia, aprox. 323-339

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Stavronikita

Un odor de mare preţ este şi icoana mozaic a Sfântului Nicolae, datând din secolul al XIV-lea, ce este aşezată spre închinare în Katholikon.

La Mănăstirea Stavronikita se păstrează părticele din Sfintele moaşte

- *ale Sfintei Ana,*
- *ale Sfântului Ioan Botezătorul,*
- *ale Sfinţilor 20000 de mucenici din Nicomidia,*
- *ale Sfinţilor sfinţiţilor mucenici Foca şi Haralambie,*
- *ale Sfinţilor mucenici Trifon,*
- *Hristofor,*
- *ale Sfântului Ioasaf, împăratul Indiei,*
- *ale Sfinţilor marilor mucenici Pantelimon şi Artemie,*
- *ale Sfintei uceniţe Parascheva,*
- *ale Sfântului noului mucenic Luca şi*
- *ale Sfântului Arsenie capadocianul.*

Un odor de mare preţ este şi icoana mozaic a Sfântului Nicolae, datând din secolul al XIV-lea, ce este aşezată spre închinare în Katholikon. Această icoană a fost descoperită în mrejele pescarilor mănăstirii, iar atunci când a fost scoasă din mare avea lipită de fruntea sfântului, în locul unde astăzi se vede o rană, o scoică. După ce scoica a fost dezlipită de pe icoană, a început să curgă sânge.

Scoica se păstrează într-o cutiuţă de argint, iar deasupra ei se află scrise în slavoneşte stihurile cântării „Cuvine-se cu adevărat”.

Acest mozaic are aproximativ 30 de centimetri în lăţime şi peste 30 de centimetri în înălţime şi îl înfățișează pe Sfântul ierarh Nicolae, ocrotitorul bisericii.

În tezaurul mănăstirii se păstrează şi o broderie dăruită de boierul şi poetul Ienăchiţă Văcărescu şi de soţia sa, Ecaterina, iar în bibliotecă, alături de 171 de manuscrise (dintre care, multe pe pergament şi altele bogat ornamentate), se regăseşte Rânduiala liturghiei pe glasuri scrisă de Dumitraşcu din Ţara Românească, la 1705.

Biblioteca mănăstirii adăposteşte 58 de manuscrise pe pergament, din secolele XI-XIII, două manuscrise pe mătase şi 109 pe hârtie, din secolele XIV-XIX, precum şi câteva sute de cărţi vechi tipărite.

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Dohiariu

După înăbuşirea revoluţiei de la 1821, mănăstirea a fost jefuită de turci. Cu toate acestea, Mănăstirea Dohiariu păstrează un deosebit tezaur duhovnicesc.

Cel mai de preţ odor al Mănăstirii Dohiariu este icoana Maicii Domnului „Grabnic ascultătoarea”.

Icoana se află vizavi de intrarea în biserica mare, în partea dreaptă a coridorului care duce la trapeză. Înaintea acestei sfinte icoane se cântă zilnic Paraclisul Maicii Domnului, icoana fiind un izvor nesecat de tămăduiri și mângâieri. Ea este cinstită în întreaga lume, mai ales ca ocrotitoare a familiilor creștine și, în mod special, ca ajutătoare pentru femeile ce nu pot naște.

În schevofilachionul mănăstirii se păstrează o parte din lemnul Sfintei Cruci şi părţi din moaştele mai multor Sfinţi, precum:

- Haralambie,
- Mercurie,
- Ioan Gură de Aur,
- Nil izvorâtorul de mir,
- Petru Athonitul,
- Dionisie de Olimp,
- Evplu,
- Iacov Persul,

- David din Tesalonic,
- Marina,
- Teodora din Tesalonic şi
- ale celor 20.000 de mucenici din Nicomidia.

În biblioteca din turn se păstrează 395 de manuscrise, din care 60 sunt pe pergament.

În arhiva mănăstirii se păstrează 60 de documente din perioada bizantină (secolele XI-XV), în jur de 100 din secolele al XVI-lea şi al XVII-lea, precum şi multe documente româneşti şi otomane.

(Foto) Mănăstirea Dohiariu din Muntele Athos - marea ctitorie a domnitorului Alexandru Lăpuşneanu:
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/manastirea-dohiariu-din-muntele-athos-marea-ctitorie-domnitorului-alexandru-lapusneanu

Icoane

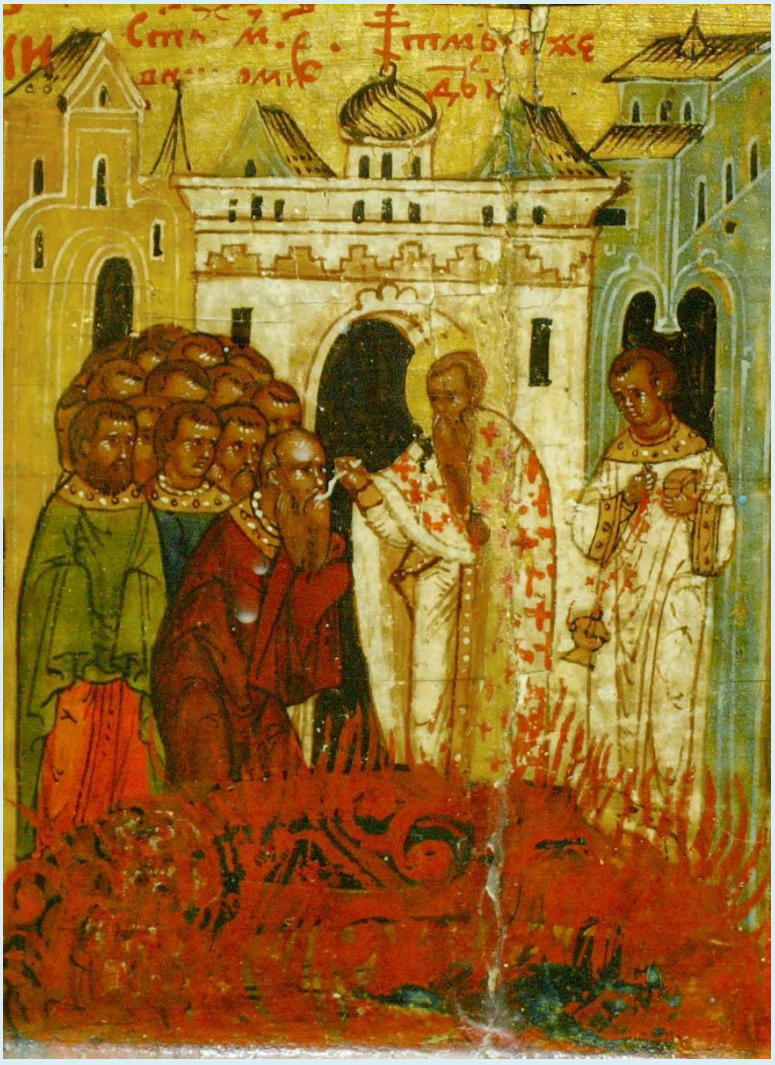

Sfinții
20.000
de
Mucenici
din
Nicomidia

Sf. 20.000
Mucenici
din
Nicomidia

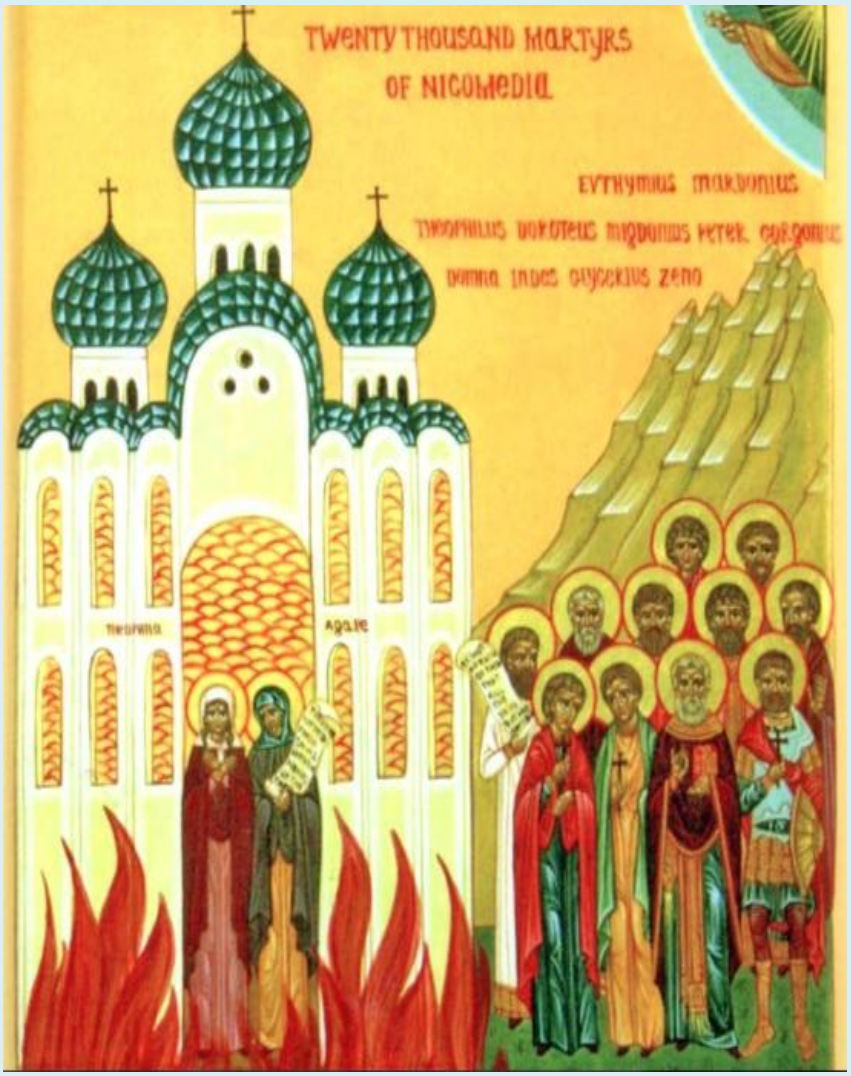
TWENTY THOUSAND MARTYRS
OF NICOMEDIA

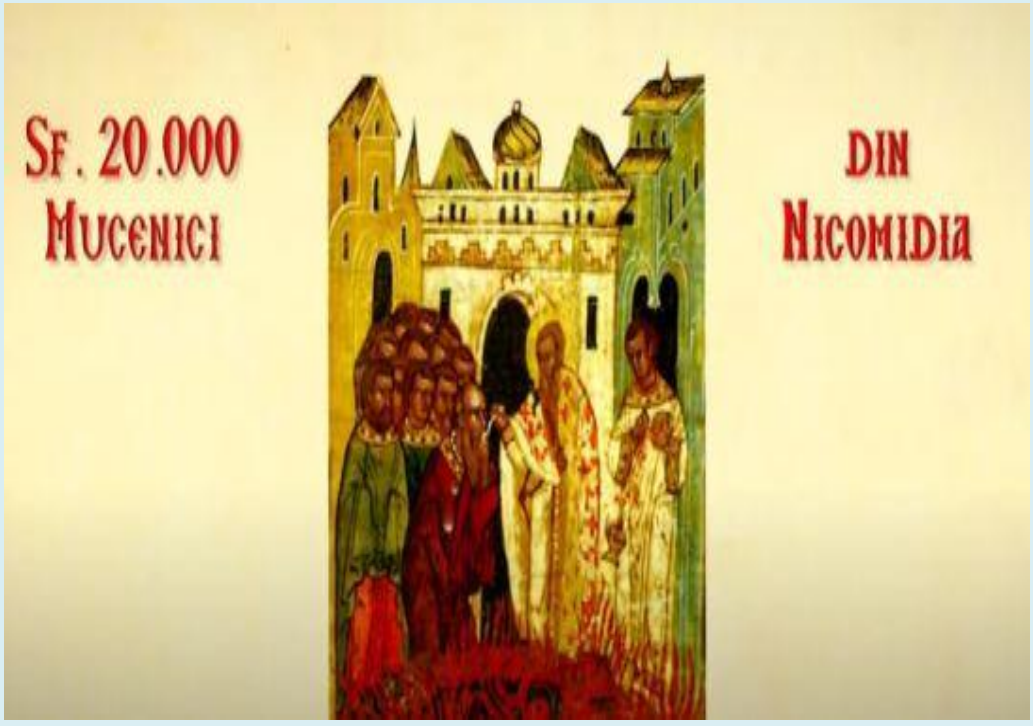
SF. 20.000
MUCENICI
DIN
NICOMIDIA

Sfinții 20.000 de Mucenici arși în Nicomidia

Sosind praznicul Naşterii Domnului, creştinii se adunaseră pentru prima dată pentru a se ruga.

Uneltind împăratul cu slugile lui, a trimis mulţime de ostaşi cu lemne, câlţi şi altele asemenea, pentru a înconjura lăcaşul.

Şi propunându-le să se lepede de credinţă, dar fără de biruinţă asupra lor, au aprins focul, toţi cei 20.000 de creştini din biserică arzând de vii.

Flacăra nu se stingea de cinci zile, dar nici un miros rău nu ieşea de acolo, ci se simţea doar buna mireasmă a muceniciei.

Şi niciunul dintre cei aflaţi în biserică nu s-a înfricoşat, ci amintindu-şi de tinerii din Babilon, s-au încurajat unii pe alţii să le urmeze exemplul.

portal ortodox
DOXOLOGIA.ro

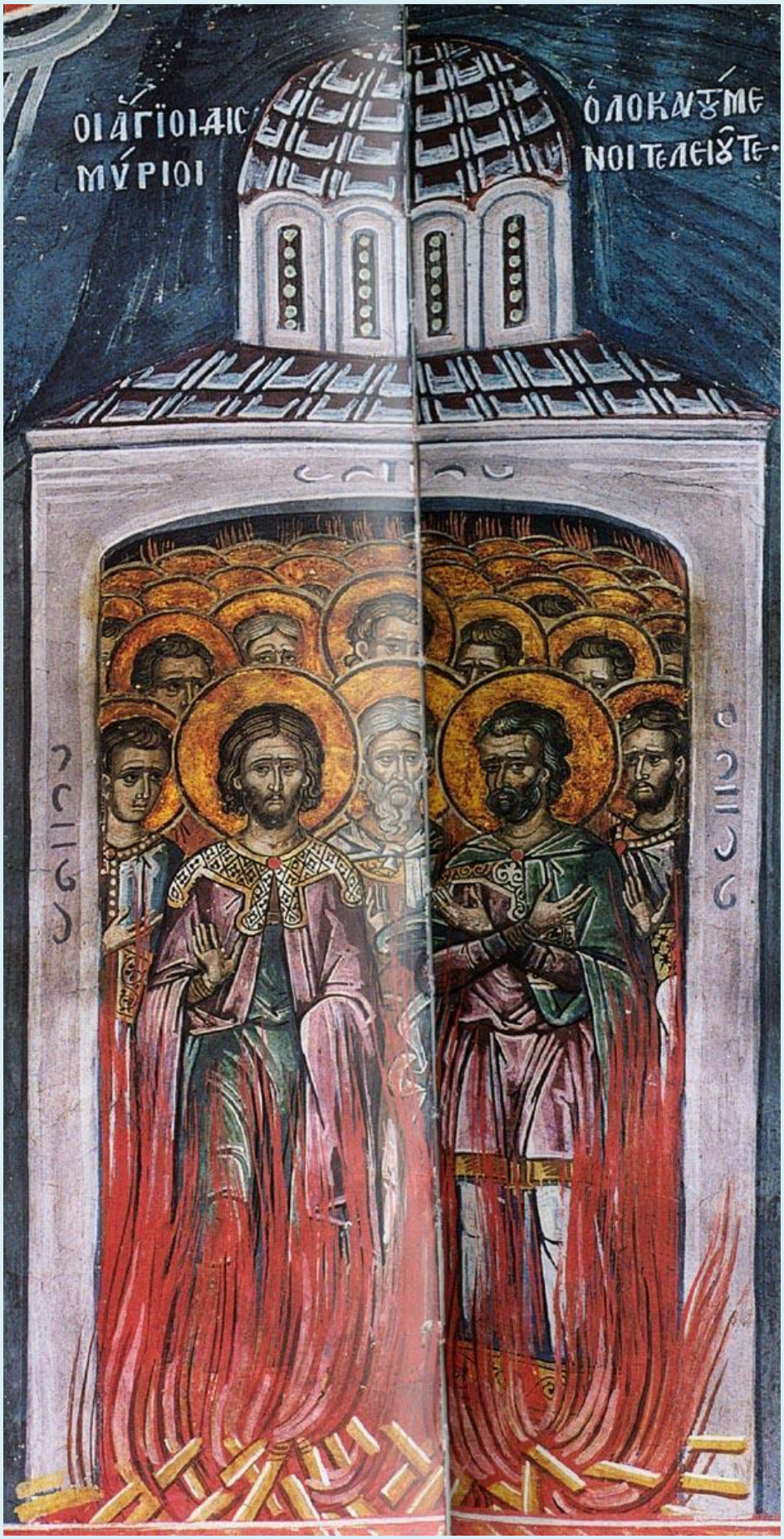
ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΙΜΥΡΙΟΙ
ΟΛΟΚΑΥΤΟΜΕΝΟΙ ΤΕΛΕΙΟΥΤΕ

Troparul Sfinților 20.000 de Mucenici din Nicomidia

28 Decembrie - Glasul 2

Purtătorilor de biruință ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sângiurile voastre şi sfinte sunt locaşurile care au primit trupurile voastre. Că în locul de chinuri pe vrăjmaşi i-ați biruit şi cu îndrăzneală pe Hristos L-ați propovăduit. Pe Dânsul, ca pe un Bun, rugați-L pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfinților 20.000 de Mucenici din Nicomidia

28 Decembrie - Glasul 2

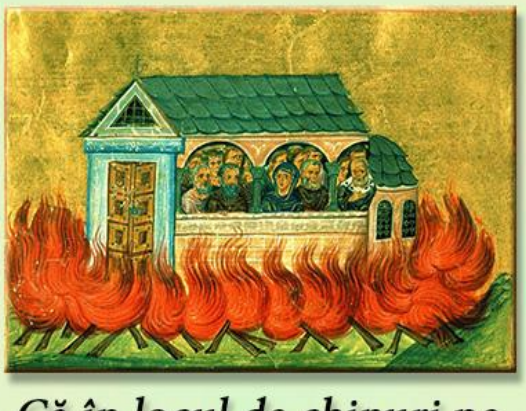

Purtătorilor de biruință ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sângiurile voastre şi sfinte sunt locaşurile care au primit trupurile voastre. Că în locul de chinuri pe vrăjmaşi i-ați biruit şi cu îndrăzneală pe Hristos L-ați propovăduit. Pe Dânsul, ca pe un Bun, rugați-L pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor douăzeci de mii de mucenici, din Nicomidia!